XVII. évfolyam 49. szám. Ára: 1 forint 1961. december 7.

Ludas Matyi

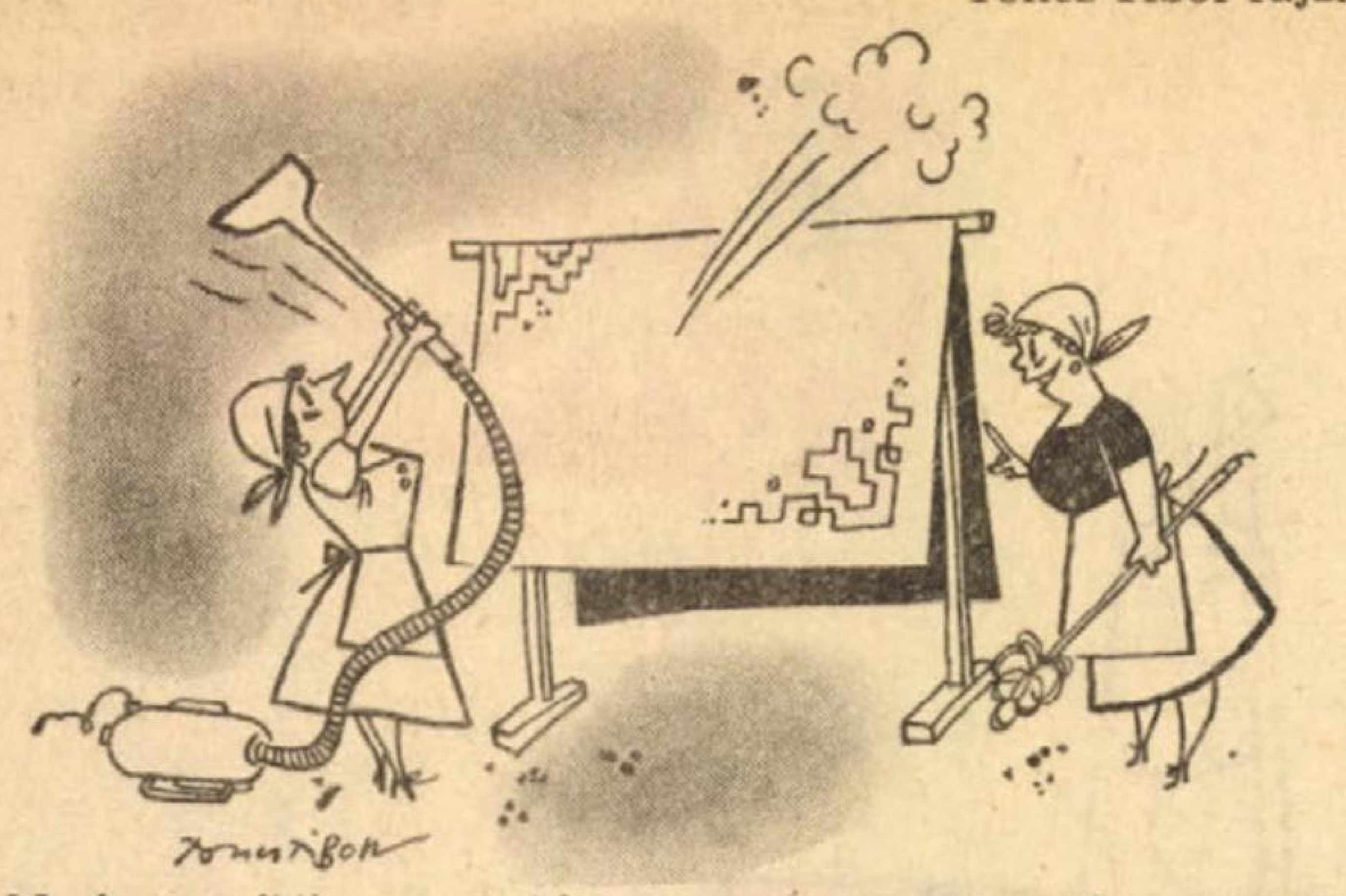

Hegedűs István rajza

Kínos meglepetés

Konzervatív lélek

Toncz Tibor rajza

– Ne haragudjék, szomszédasszony, de én már csak megmaradok a prakker mellett!

Cigarettaszünet

Balázs-Piri Balázs rajza

MINDENTUDÓK BAJNOKSÁGA

A professzor négykézlábra állt, és röfögve gurigázott az orrával egy pettyes gumilabdát a színpadon, miközben a közönség kuncogott, gurult, hörgött és sípolt. Ezzel a professzor bekerült a döntőbe. Nem volt könnyű az út idáig. A bajnokságra csak azoknak volt esélyük, akiknek ép testében ép lélek lakozott. Meg kell vallani, hogy a professzor maga is csodálkozott ezen a nem mindennapi sikeren. Eddig csupán egy feladatot nem tudott teljesíteni, nevezetesen, hogy a fogával oldja ki a cipőfűzőjét. Viszont kiszámolta fejből, hogy egy űrhajó a budatétényi vicinális sebességének negyedével haladva hány millió fényév alatt éri el az Uránia csillagképet?

Szóval, hárman ültek ott a színpadon, boldog reménykedéssel nézegetve a mindentudók bajnokságának nagydíját, a gyönyörű zeneszekrényt: egy diáklány, egy birkózó és a professzor.

A diáklány, miután elszavalta a Talpra magyar-t portugálul, és megevett egy tányér fűrészport, kibukott szegény, mert Basilio basszus-áriáját kissé magasan énekelte. Maradt a birkózó és a professzor. A játékmester, egy vézna fiatalember, ekkor elővett egy sárga tekercset:

– Látja, professzorkám, ez egy középkori kínai körlevél. A legeslegutolsó feltétel, hogy bekötött szemmel olvassa fel magyarra fordítva, dél-dunántúli tájszólásban.

A professzornak ördögi szerencséje volt. Egy hajszálnyira félrecsúszott szemén a kötés, és folyékonyan fordított. Csak kár, hogy nem hallotta a saját hangját az általános derültségtől, mert közben a játékmester egy rózsaszín szalagot kötött a szakállába. Egyébként ezen bukott el a birkózó, akinek az lett volna az utolsó próbája, hogy a látványt megállja nevetés nélkül.

Az ifjú és vézna játékmester ekkor egy intéssel elcsitítva a basszus, tenor és koloratur röhejek hurrikánját, forrón kezetrázott a professzorral, és ünnepélyesen így szólott:

– Íme, tisztelt közönség, itt áll önök előtt a mindentudók bajnokságának győztese, a nagydíj, e gyönyörű zeneszekrény leendő tulajdonosa. Azért mondom, hogy leendő, mert ahhoz még egy leheletkönnyű kis próbát kell tennie, csupán formaságból. Három kérdésre azt kell felelni: savanyúcukor. Tehát kezdjük. Mi van a kezemben, professzor úr?

– Savanyúcukor.

– Barátságos hölgy a kedves felesége?

– Savanyúcukor.

– Mi kell önnek, zeneszekrény vagy savanyúcukor?

– Savanyúcukor.

– Nagyon szépen köszönjük – nyomott egy kopogós barackot a játékmester a professzor fejére. – Itt a savanyúcukor, szopogassa egészséggel... Kedves közönség, az előadásnak vége, a viszontlátásra.

A professzor, lelkében halálos sértődés tüskéjét hurcolva, a kijárathoz támolygott. Ott érte utól a játékmester.

– Kérem, bocsásson meg – lihegte a fiatalember.

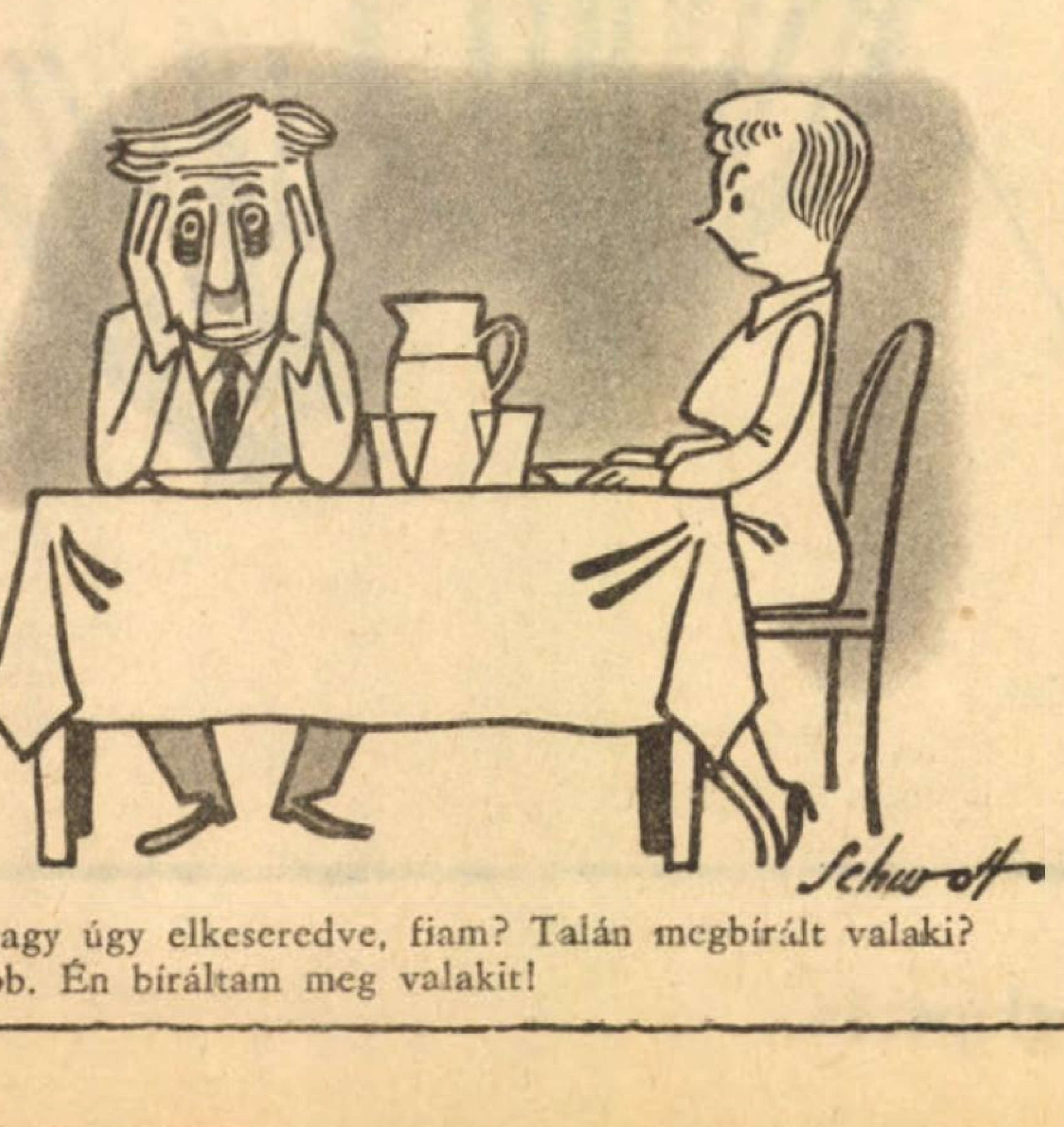
A csalódott professzor lelkében e pillanatban kellemesen felbizsergett a várható elégtétel. Hát mégsem olyan rosszak az emberek, lám, ezt a meggondolatlan fiatalembert is utánakergette a lelkiismeret.

– Kérem, bocsásson meg – sütötte le szemét a fiatalember –, a szalagot a szakállában felejtettem!

Fülöp György

Aggodalom

Schwott Lajos rajza

– Miért vagy úgy elkeseredve, fiam? Talán megbírált valaki?
– Rosszabb. Én bíráltam meg valakit!

Ősi kérdés

Szegő Gizi rajza

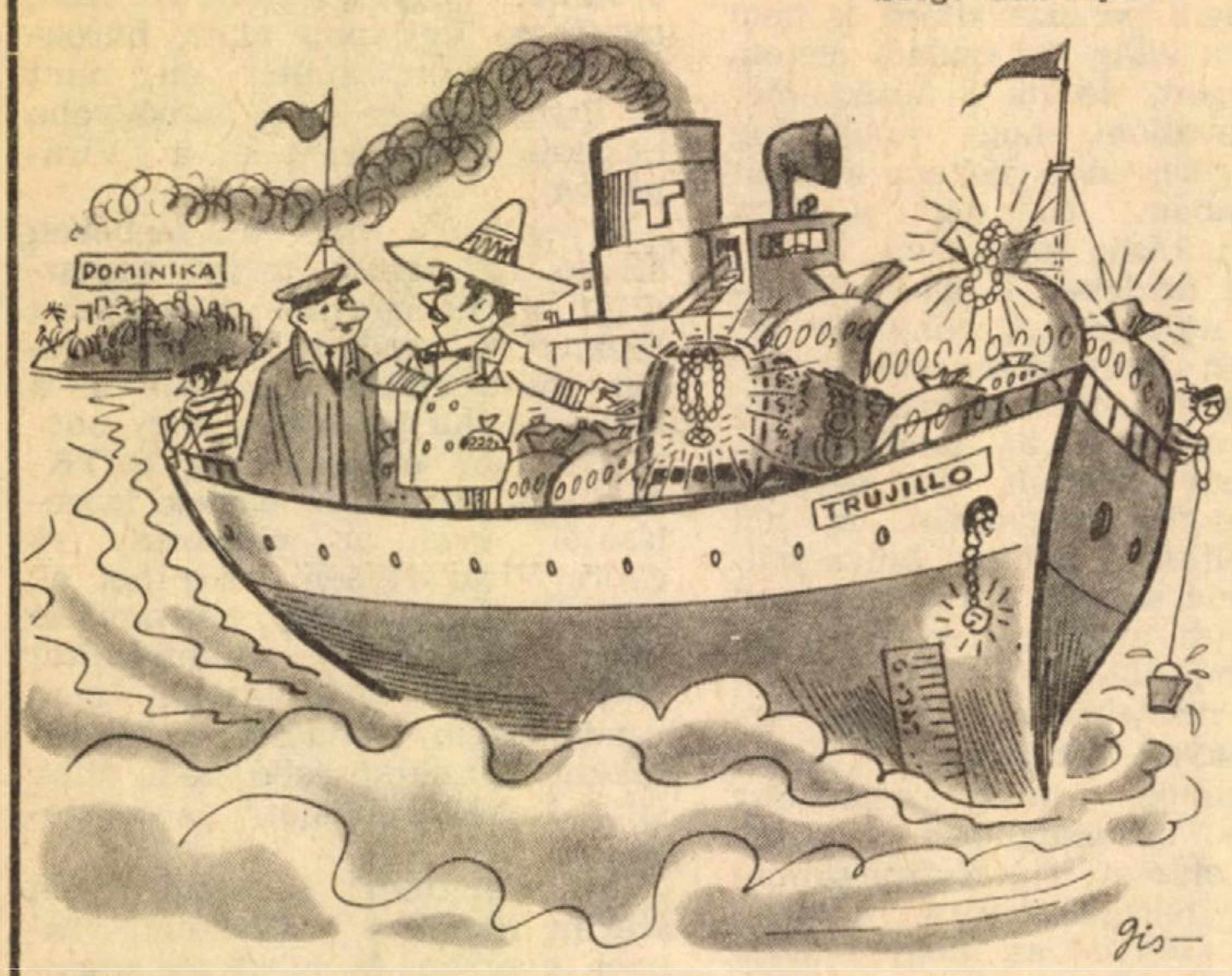

– És magának mennyi a vérnyomása?

DOMINIKÁBÓL jelentjük

Kilencven millió dolláros útravaló

Szegő Gizi rajza

Trujillo: Az orvosom írta fel honvágy ellen.

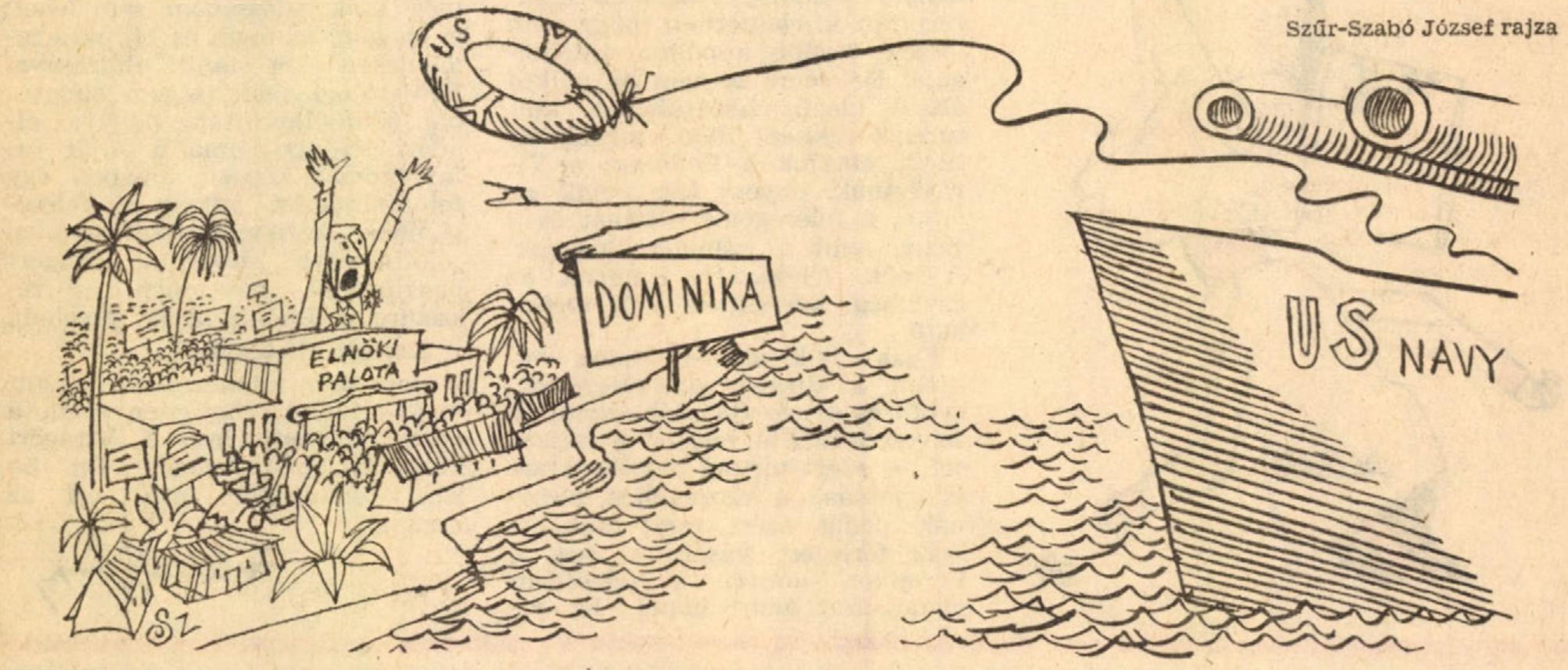
Flottatüntetés Dominika előtt

Gerő Sándor rajza

A mentőöv újszerű alkalmazása

Szűr-Szabó József rajza

Pesti tudósítónktól

Az önkiszolgálás valóban egyre magasabb fokra emelkedik. Mint olvasom, a Dékán utca és a Moszkva tér sarkán rövidesen megnyílik az önkiszolgáló eszpresszó, amelyben a vendég maga főzi majd a kávéját. A lehetőségek valóban beláthatatlanok. Nyilván sor kerül majd az önkiszolgáló vendéglőre, ahol a vendég maga főzi majd meg ebédjét, az önkiszolgáló Patyolatban korszerű berendezések állnak a vendégek rendelkezésére, hogy kimoshassák szennyes ruhájukat, s az önkiszolgáló villamosokon maguk az utasok vezetnek. Az önkiszolgáló színházakban maguk a nézők játsszák el a szerepeket, az önkiszolgáló bányákban maguk a fogyasztók bányásszák ki tüzelőjüket és így tovább.

Még sokáig folytathatnám a példákat, de nem teszem. Szolgáld ki magad, kedves olvasó! Folytasd, majd fejezd be ezt a kis cikket!

*

Szeretem az operaénekesek hangját, de talán még jobban azoknak a bemondóknak a hangját, akik a rádióban el-elmondják az egyes felvonások tartalmát. Bársonyos, meleg, sejtelmes, izgalomtól terhes, fojtott, vésztjósló, lírai hangon mondanak el ilyenféle drámai mondatokat:

— Éjszaka van. A kastély csendes . . .

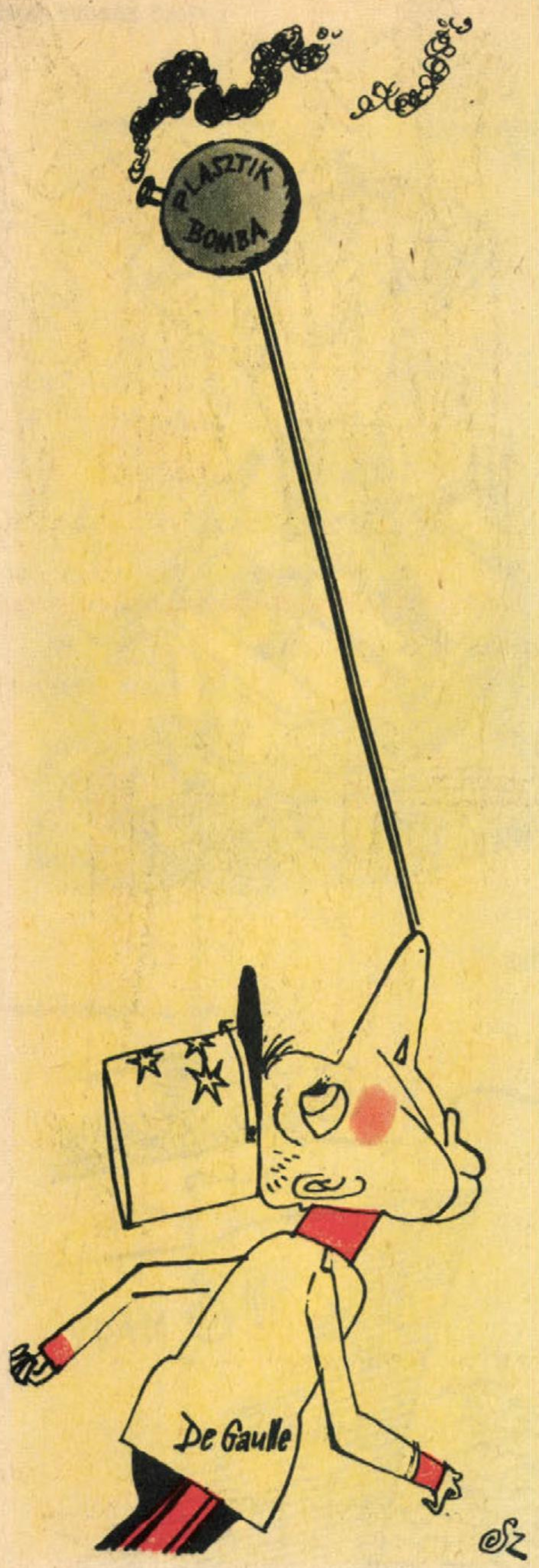
*

Mindig tanul az ember. Olvasom, hogy Tennessee Williams, a neves amerikai író új darabjának főszereplője egy kiugrott pap, akiből idegenvezető lesz. Új darabomnak az egyik főszereplője egy nyugalmazott tábornok, akiből békaember lett, végül egy profi teniszbajnok, akiből nőimitátor lett, végül egy jó útra tért betörő, akiből kasszafúró lett. Egy másik darabom főszereplője egy fiatal csecsemő, akiből később nyugalmazott tanító lett.

f. l.

Veszélyes mutatvány

Szűr-Szabó József rajza

LEVÉL a Phőnix-pálmáról

Tisztelt Illetékesek!

Sohasem panaszkodtam és nem tártam a világ elé családi életem nehézségeit, de most töredelmesen bevallom, hogy hónapokig hétrét görnyedve jártam a saját lakásomban. Nemrég ugyanis kisebb lakásba költöztünk és valósággal közlekedési akadályt jelentett nálunk a tizenhat év óta gondosan ápolt, közel másfél méter magasra nőtt pálmánk. Phőnix-pálma volt az istenadta, a feleségem kedvelt díszcserjéje. Bármennyire vigyáztam is, hol én súroltam a pálmát, hol a pálma levele súrolta a fülemet, ami rendkívüli módon idegesített, sőt bevallom, dühbe gurított.

Nem részletezem a pálma térfoglalásával kapcsolatos vitánkat, nehogy most, karácsony előtt, a házasságkötés szezonja idején, elszánt ifjú férfitársaimat esetleg meggondolásra késztessem. A lényeg az, hogy kedves feleségem mindenáron ragaszkodott a pálmához én pedig minden áron megválni óhajtottam tőle.

„Emelt fővel szeretnék járni a saját lakásomban" — mondtam a feleségemnek. Ő is válaszolt nekem valamit, amire én határozottan kijelentettem, hogy nem leszek tovább a pálma rabszolgája. De végre is nem ok nélkül élünk ideális házasságban, kultúremberekhez illőn megegyeztünk: eladjuk a Phőnixet a Virágértnak, enyém lesz belőle az öröm, a feleségemé a bánat és a pénz, amit a pálmáért kapunk. A nők lélektanát ismerve, az egyezség korrektnek volt mondható.

Csak lelkendezve tudok beszélni a Virágértről. Előzékeny, gyors és olcsó. Haladéktalanul és szívesen küldte házhoz a becsüsét — ezért tartom előzékenynek és gyorsnak a kiszolgálást, olcsónak pedig azért, mert csak ötszáz forintért vásárolta meg a Phőnixet, amiért a feleségem nyolcszázat akart kapni. Ez viszont mellékes tényező, csak az a fontos, hogy létrejött az üzlet, méghozzá egy nap alatt, bürokráciamentesen, amiért én, mint jó hazafi, azóta is a legnagyobb büszkeséggel tekintek a Virágértra.

Feleségem már a zsebében érezte az ötszáz forint vigaszdíját a Virágérthoz beszállított Phőnixért, amikor közölték velem: csak akkor fizethetik ki a vételárat, ha igazolom, hogy adóhátralékom nincs és az SZTK-nak sem tartozom. Ennek igazolásától még az előzékeny és gyors Virágért sem tekinthet el, bár elismeri, hogy semmiféle ipart nem űzök, alkalmazottat nem tartok, ingatlannal nem rendelkezem, fennálló törvényeinkkel összeütközésbe nem állok stb. Dehát rendelet, az rendelet...

Mit tehettem? A lakóhelyem szerint illetékes II. kerületi Tanács gyorsan és bürokráciamentesen igazolta, hogy jövedelem és vagyonadónak alanya nem vagyok, tehát köztartozásom nincs; az SZTK gyorsan és bürokráciamentesen hivatalos írást adott arról, hogy nem tartok alkalmazottat és így az SZTK-nál még csak adósságom sem lehet; és magam gyorsan és bürokráciamentesen két tanú aláírásával büntetőjogi felelősségem tudatában odanyilatkoztam, hogy az eladott Phőnix-pálma a saját tulajdonomat képezi; továbbá egy felhatalmazást adtam a feleségemnek, ugyancsak két tanúval „előttemezve", hogy a Virágért pénztáránál nevemben és részemre a Phőnix árát felveheti.

Tisztelt Illetékesek!

Most már minden írás együtt van, s holnap, ha isten segít, a pénz felvehető lesz a Virágért központi pénztáránál. De ha kell, csatolhatom még ezt az írást is.

Földes György

Jucika a dohányzás ellen

Elnök tervez — elnök végez

Fülöp György rajza

– Látjátok, ilyen ember a mi elnökünk. Minden tagnak betekintést enged a tsz terveibe!

Modern idők

Esküszöm, tág orrcimpákkal szívom magamba a mai idők minden modern leheletét. Hajam korszerű-rövidre nyírva, zakóm kockás és háromgombos, cipőm vágott-orrú, és nem dicsekvésképpen említem, de lakásomban nem egy olyan modern ülőbútor található, amelyben tíz percnyi kényelmes fészkelődés alig félóra séta alatt kipihenhető.

És mégis, van egy terület, ahol megáll a modernséget kedvelő természetem, és sóhajtva vágyom vissza a régi békeidőkre, legalább a két-három év előtti állapotokra. Ez az a terület, ahol a kávéházakban, színházi előadások szüneteiben szükségszerűen két nemre oszlik az emberiség.

Ó, régi szép idők, amikor az emberiséget nem űzte a technika ördöge, rétek lágy ölén, sípszóra kergetőztünk, lóháton űztük a vadat, és az előbb említett ajtócskákon rusztikus egyszerűséggel, félreérthetetlen felírás mutatta az utat az arra rászorulóknak. Ó, urak és hölgyek, ó, férfiak és nők, mivé lettetek? Az egyik helyen egy sétapálca és egy sál, a másiknál egy cilinder és egy női kalap jelzi hovatartozottságunkat. Cilinder és sétapálca? Mi ez, ha nem a múltat visszasíró jelkép?

De ez még mind semmi ahhoz képest, ami legeslegmodernebb nagykávéházak, csúcseszpresszók és hiperszínházaknál látható. Egy-egy fejecske, nincs is különbség köztük, rövid a nők haja is, férfi legyen a talpán, aki kiismeri magát ebben. Az ember megtorpan, töprengve, és vár egy következő áldozatra, akinek cselekedetéből következtethet, hol az ő helye.

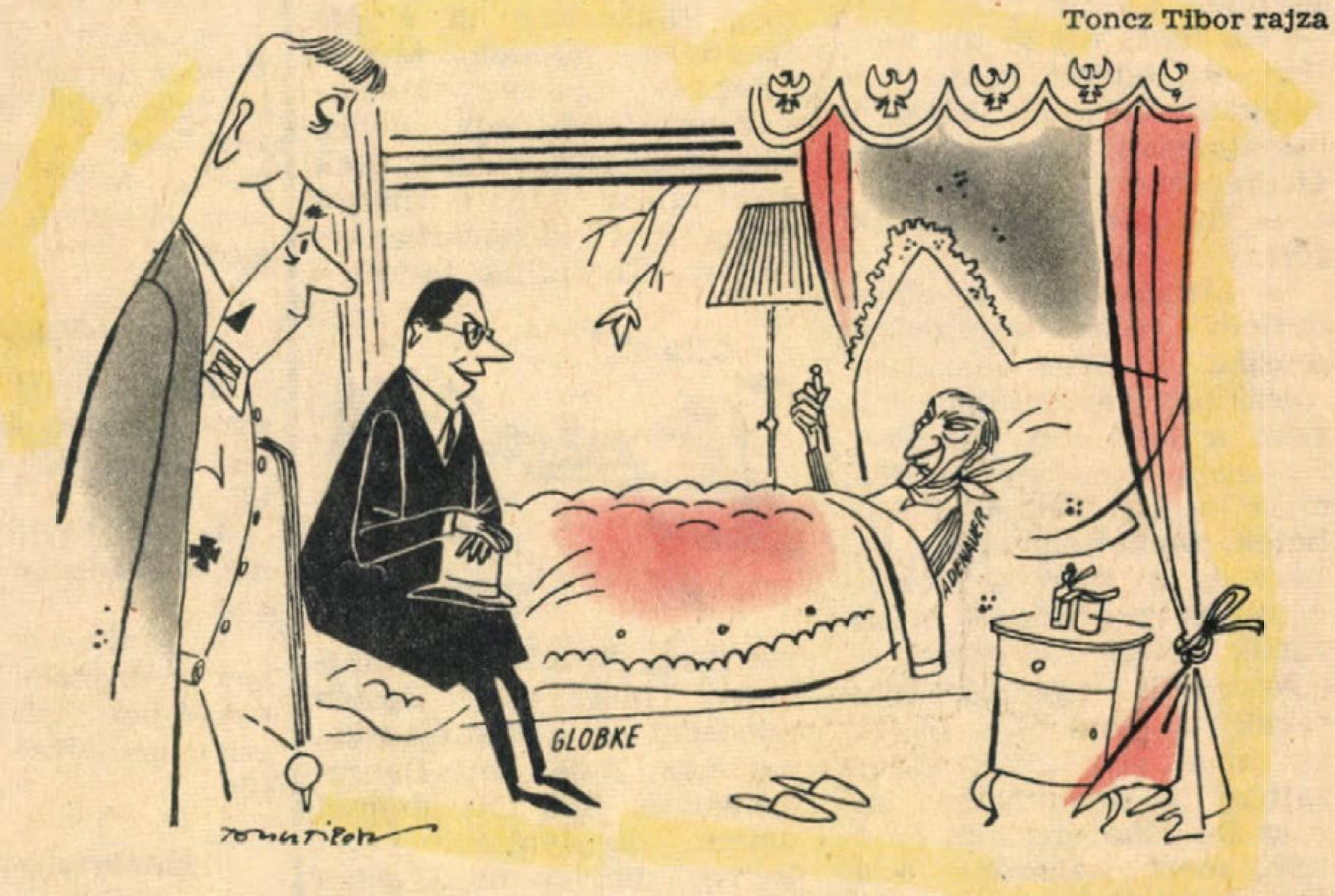
Így cselekszem. Nézem a freskók mintáját, majd nagyot dobban a szívem. Két nő érkezik, talán azért jönnek mindig ketten, hogy legyen kivel eldönteni, hová térjenek be. Rövid tanakodás után benyitnak az egyik ajtón, én legott a másikon. Női sikoly fogad.

Hát tehetek én arról, hogy a két nő tévedett.

Tardos Péter

Beteglátogatás Bonn-ban

Toncz Tibor rajza

– A náthán kívül hozott még valamit Washingtonból, kancellár úr?

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

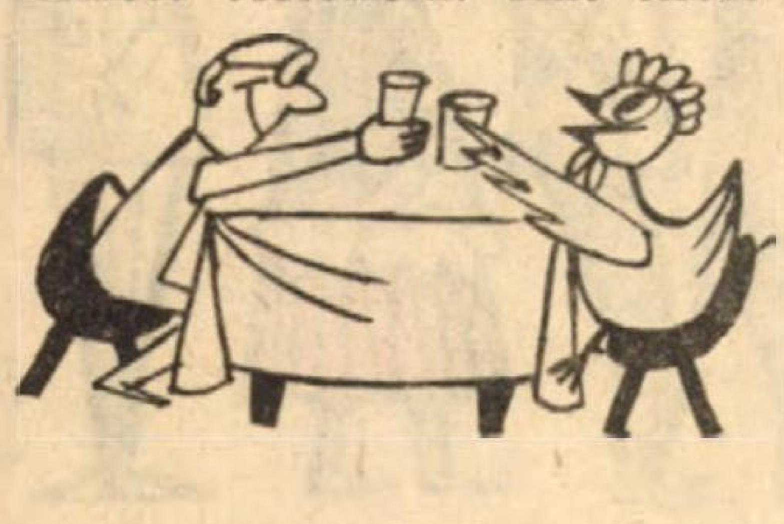

– A mi vállalatunknál, elvtársak, a vezetők sohasem helyezték előtérbe a saját személyüket . . .

ELMAGYARÁZOM DEBRECENT

— Fogadd részvétemet!

Nevetnem kell. Tőzsgyökeres pesti barátom azért nyilvánítja részvétét, mert megtudta, hogy az elmúlt hét egyik éjszakáját (estétől hajnalig, vonatom indulásáig) Debrecenben kellett töltenem. Azt hiszi

a jó bolond, hogy élni csak a fővárosban lehet, hogy Budapest határain kívül az emberek a tyúkokkal egyidejűleg térnek nyugovóra.

— Na most ülj le ide mellém — mondom neki — és hallgasd meg, mi mindent csinálhattam volna én éjjel Debrecenben.

— Hallgatlak — mondja fölényes mosollyal.

— Mindenek előtt elmehettem volna valamelyik moziba. A pesti bemutatómozikkal egyidejűleg játszák a legújabb filmeket. De nem mentem moziba, mert moziba Pesten is mehetek. Mehettem volna kabaréba is, mert a Dongóegyüttes szatirikus műsorának nagy sikere van. („Nevessük egymást gyerekek" a címe és a plakát szavaival élve „Éles változatban" is bemutatásra kerül.) De kabaréba sem mentem, mert kabaréba Pesten is mehet az ember, nem igaz? Sétálhattam volna órákon át a történelmi város szép útjain, és nézhettem volna a kivilágított, nagyvárosi kirakatokat. De nem sétáltam, mert az ember Pesten is sétálhat, de ami engem illet, ott sem sétálok. Elmehettem volna az Aranybika pompás grilljébe táncolni, de nem mentem, mert alkoholt nem iszom és a rokendrollt nem tudom ropni. Elmehettem volna a Csokonai Színház kamaraszínházába is, de nem mentem, mert minden jegy elkelt. Elmehettem volna az igazán szép Művész-eszpresszóba zongoraszót hallgatni, de nem mentem, mert eszpresszóba Pesten is mehet az ember. Mehettem volna valamelyik étterembe is, disznótoros vacsorát enni, de nem mentem, mert egyrészt nem voltam éhes, másrészt vigyáznom kell az epémre. Elmehettem volna megtekinteni, miként épül Debrecen, igen, igen, ne csodálkozz, mert Debrecen még éjjel is épül. A volt „Libakert" negyedben, most az Új Élet park lakótelepén éjjel-nappal építenek egy négyemeletes házat, három műszakban. De nem mentem építkezést nézni, mert építkezést Pesten is nézhet az ember, nem igaz? Miközben mind eme lehetőségek között válogattam, jócskán elhaladt az idő, és kiballagtam a hatszáz éves város vadonatmodern pályaudvarára, amely önmagában véve is szórakoztató látványosság. Posta, könyvesbolt, olvasóterem, pihenő, gyermekes anyák váróterme (hófehér ágyacskákkal!). Ezt már jól megnéztem, mert modern pályaudvart Pesten nem láthat ember, sőt, még sakkoztam is a pályaudvar minden társasjátékkal ellátott kultúrvárótermében egy derék fiatalemberrel, aki csak ezért nem kapott mattot tőlem, mert időzavarba kerültem. Tudniillik indult a

vonatom. Mindezekből láthatod, hogy amit Pesten csinálhat az ember éjszaka, ugyanazt megteheti Debrecenben is. Sőt. Ott létemet valami olyasvalamivel fejeztem be, amit Pesten ember még nem művelt és soha nem is fog művelhetni.

— Éspedig?

— Elutaztam Debrecenből.

(s. b.)

Alvilági feljegyzések

Betörő

Éjfél. Előző éjjel betörő járt a lakásomban, a sok izgalom, rendőrségre szaladgálás után végre nagynehezen elalszom.

Negyed egy. Hirtelen felriadok, az ablak felől zörgés, majd léptek zaja.

— Ki az? — kérdezem mutáló hangon.

Szerény bariton felel:

— Csak én. Visszahoztam a festményt, amit tegnap éjjel az ágya fölül elvittem. Elnézést kérek a másodszori zavarásért, de akkor a sötétben nem láthattam, hogy ekkora giccs.

Orgazda

Házkutatásnál egy gáztornyot találtak nála. Készségesen megnevezte az illetőt, akitől vette.

Amikor fejére olvasták bűnét, méltatlankodva tárta szét karjait:

— Bocsánatot kérek, honnan tudhattam volna, hogy társadalmi tulajdon? Egyik gáztorony olyan, mint a másik.

Házasságszédelgő

— Hogy megy az üzlet? — kérdi tőle egy szakmán kívüli.

— Haj, haj, borzasztó nagy a rezsim, kérem... — feleli panaszosan. — Gondolja csak el, az a rengeteg karikagyűrű!...

Csaló

— Szégyellje magát! — szólt rá a bíró. — Ön egyszer már öt évet ült azért, mert nemlétező utcákban levő lakásokra pénzt csalt ki emberektől! Akkor azért szabtunk ki enyhe büntetést, mert megfogadta, hogy a javulás útjára lép.

— Kérem, tessék méltányolni az igyekezetemet, hiszen most már csak a házszámaim voltak hamisak...

Zsebtolvaj

Zsúfolt trolibuszon utazom. Egyszercsak érzem, hogy a zsebemben kotorászik egy idegen kéz. Villámgyorsan bele-

nyúlok — ahá, megvan a gazember! —, és keményen megszorítom a kezét.

Ő is az enyémet.

— Gratulálok — mondja sóhajtva.

Huligán

Egyre kevesebb a huligán Pesten, hát gyorsan meginterjúvoltam egyet, amíg nem késő:

— Régóta randalíroz fővárosunkban?

— Iskoláim elvégzése óta.

— Miért csinálja?

— Sok a ráérő időm.

— Nem dolgozik?

— Nem szorulok rá, kérem.

— Miből él. Csak nem nő tartja ki?

— De igen. A mamám.

Sikkasztó

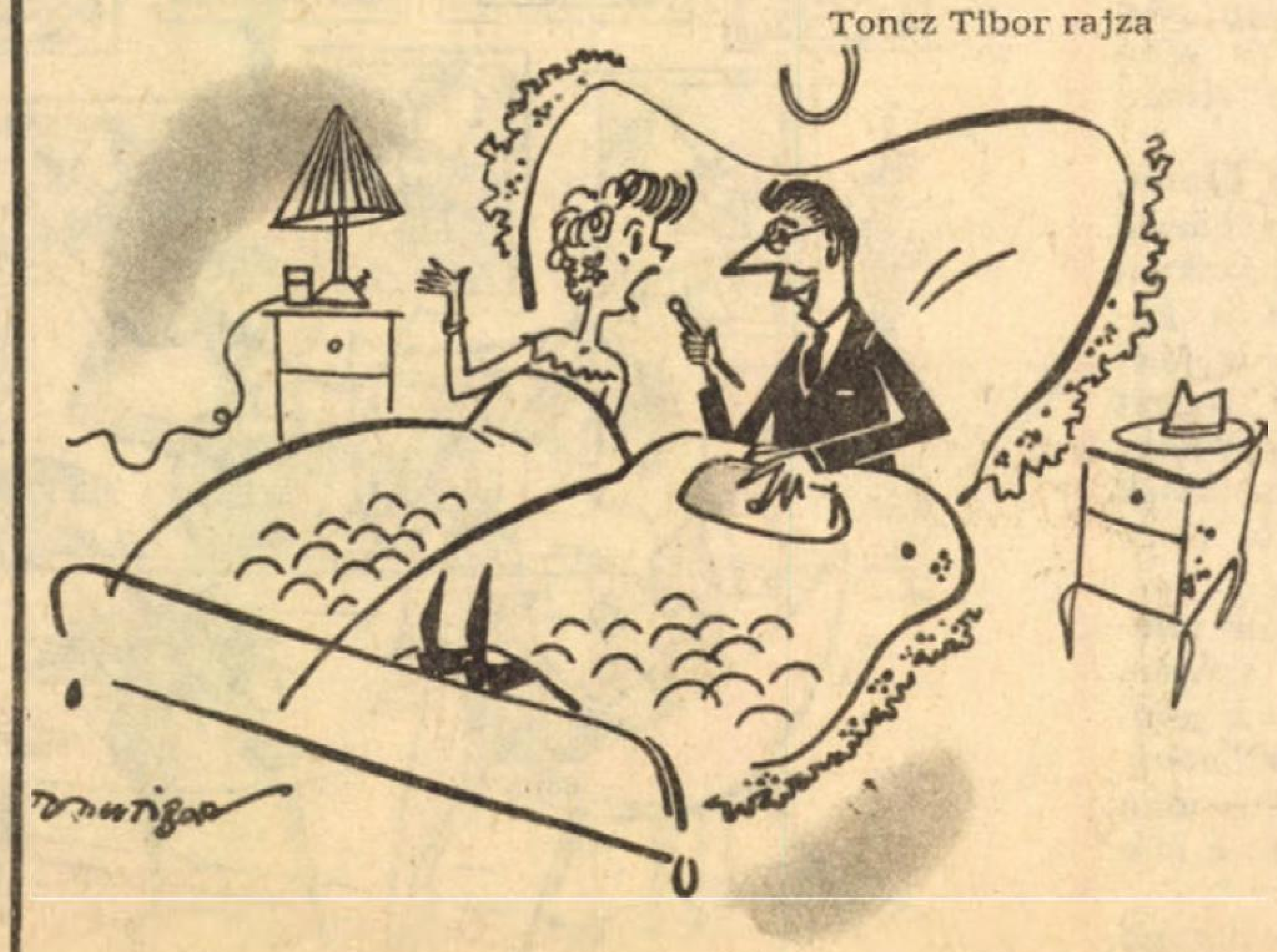
Ellenőrzés után magábaroskadtan ül a kasszában, s keseregve nézi a kimutatáson az ellenőr által hitelesített végösszeget:

— Én milyen hülye voltam, hogy csak egy nullát írtam utána!

Dunai Ferenc

Lelkiismeretes orvos

Toncz Tibor rajza

– Van egy kis hőemelkedése, Pirike, megvárjuk, amíg kifejlődik valami...

EGY ISMERETLEN KARINTHY-DOKUMENTUM

Becses ajándékot kaptam K. J. barátomtól. Egy humoreszknek is beillő, eredeti Karinthy Frigyes levelet, amelynek története a családi hagyomány szerint a következő:

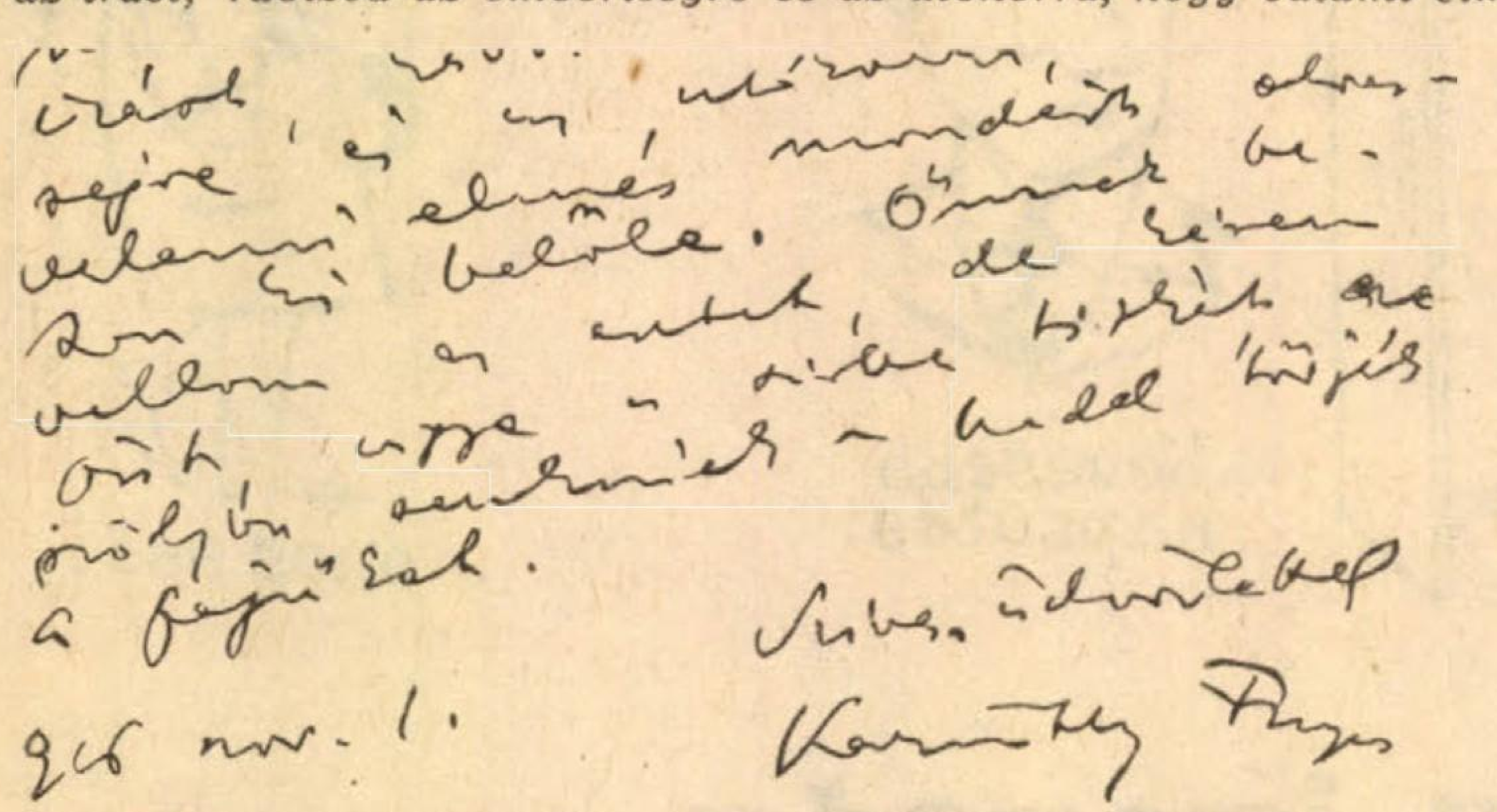
K. J. néhai nagybátyja, megrögzött Karinthy-rajongó, egy Karinthy-felolvasás után aláírást, s mellé néhány elmés sort kért a kiváló írótól. (Akkor még aforizma is járt az autogramhoz.)

Azonban otthon a família, fájdalom. együttes erővel sem tudta kibetűzni az értékes kéziratot. A nagybácsi pedáns ember volt, s az inkriminált szöveget levél kíséretében magának Karinthynak küldte el megfejtés céljából.

Íme, a válasz:

„Kedves Uram,

Csak most felelek levelére, mert egészen eddig magam is azon törtem a fejem, hogy mi az isten lehet az, amit arra az autogrammra írtam. Csak ma jöttem rá a megnyugtató megoldásra, amit ezennel örömmel közlök Önökkel: hát semmi sincsen ráírva. Azon a fatális felolvasáson többen kértek tőlem valami szellemes mondást, mivel pedig nekem csak egy volt, az is elveszett: ezt bevallani azonban nem volt lelkierőm, azt csináltam, amit, ha élőszóban cselekszünk, h a l a n d z s a - n y e l v n e k nevezünk — margíroztam az írást, rábízva az emberiségre és az utókorra, hogy valami elmés

mondást olvasson ki belőle. Önnek bevallom az esetet, de kérem Önt, vigye a sírba titkát, ne szóljon senkinek — hadd törjék a fejüket.

916. nov. 1.

Szíves üdvözlettel

Karinthy Frigyes"

(Közreadja: Dalmáth Ferenc)

Megszűnt megállók

Szűr-Szabó József rajza

– Bocsánat, hogy elkéstem, de meggyorsították a közlekedést.

Szakmai továbbképzés

Várnai György rajza

Ascher Oszkár

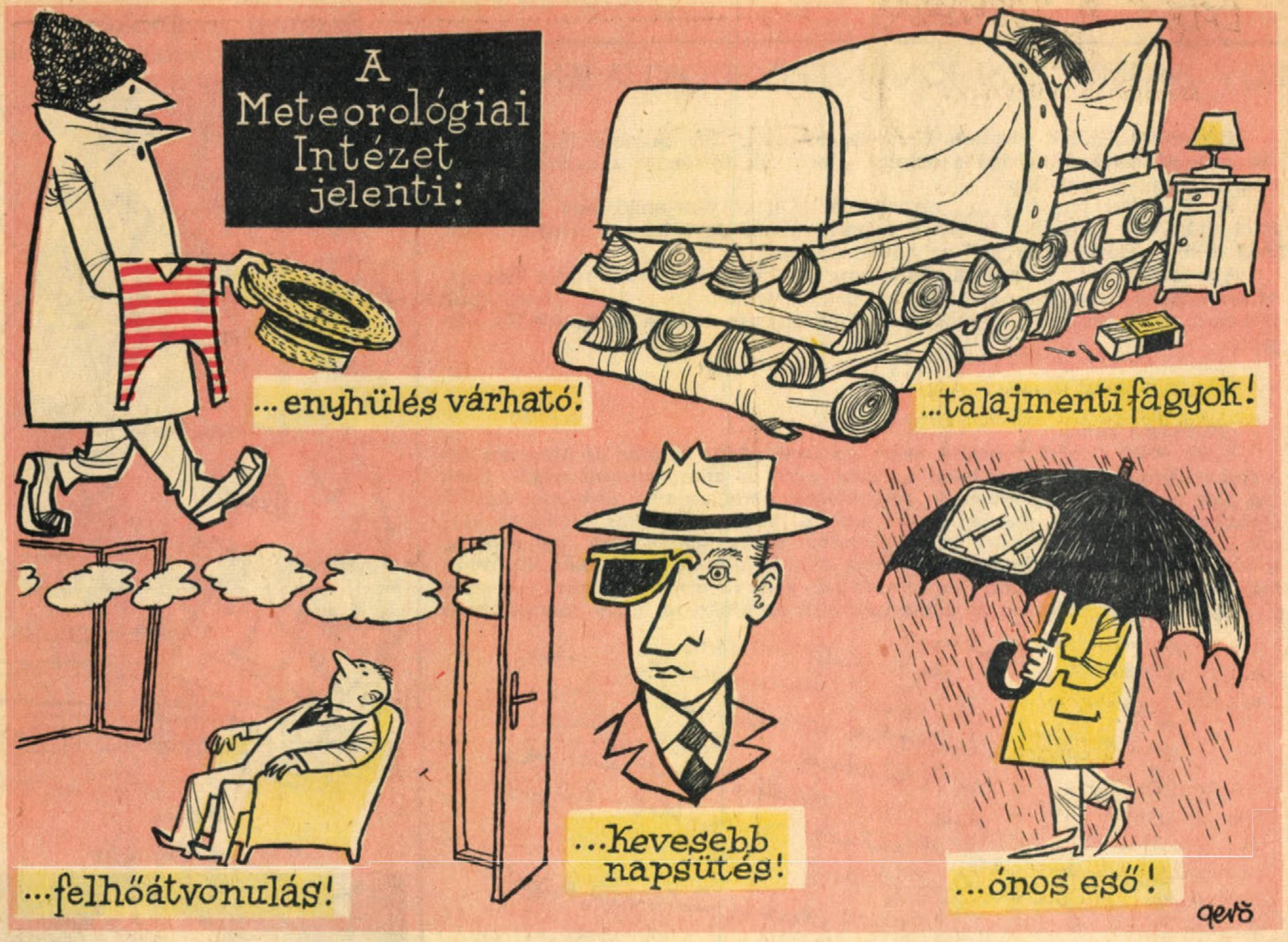

Hetés György színművész szobor-karikatúrája

PÁRIZS—BONN

A párizsi Montmartre egyik irodalmi kabaréja nagy sikert arat — két szerény mondattal. A konferanszié a következőket közli:

— A német delegáció megérkezett, hála a lökhajtásos korszaknak — egyenesen Párizsba. Ez nagyon szokatlan, mert eddig a németek mindig Belgiumon keresztül érkeztek hozzánk . . .

az igazság

Ülök a kávéházban, békésen olvasom a lapokat, hol volt árvíz, földrengés vagy valamilyen más, nagyobbszabású természeti katasztrófa, amikor megjelenik az asztalomnál Somos, leül, aztán megkérdi: leülhet-e?

— Szeretnék kérdezni valamit — mondja, miután megrendelte a kávéját. — Egy este hazatelefonáltam a feleségemnek, hogy ne várjon, fontos értekezletem van, aztán elmentem a barátaimmal iddogálni egy kiskocsmába...

— Ilyen már előfordult a történelemben...

— Valaki azonban meglátott és mindent elmondott a feleségemnek. Namármost: elmondjam, vagy ne mondjam el a feleségemnek, hogy hol voltam?...

— Tehát a felesége tudja?

— Tudja — bólint Somos. — Mindent tud. Az anyja is tudja, a rokonság is tudja. Mindenki mindent tud.

— Hát akkor nyugodtan elmondhatja.

— Mindenki tudja, hol voltam, de nem tőlem tudják, hanem attól a bizonyos valakitől. Én még nem erősítettem meg. Az én számból még nem hallották. Addig pedig lehet pletyka is, nem igaz?

— Véleményem szerint...

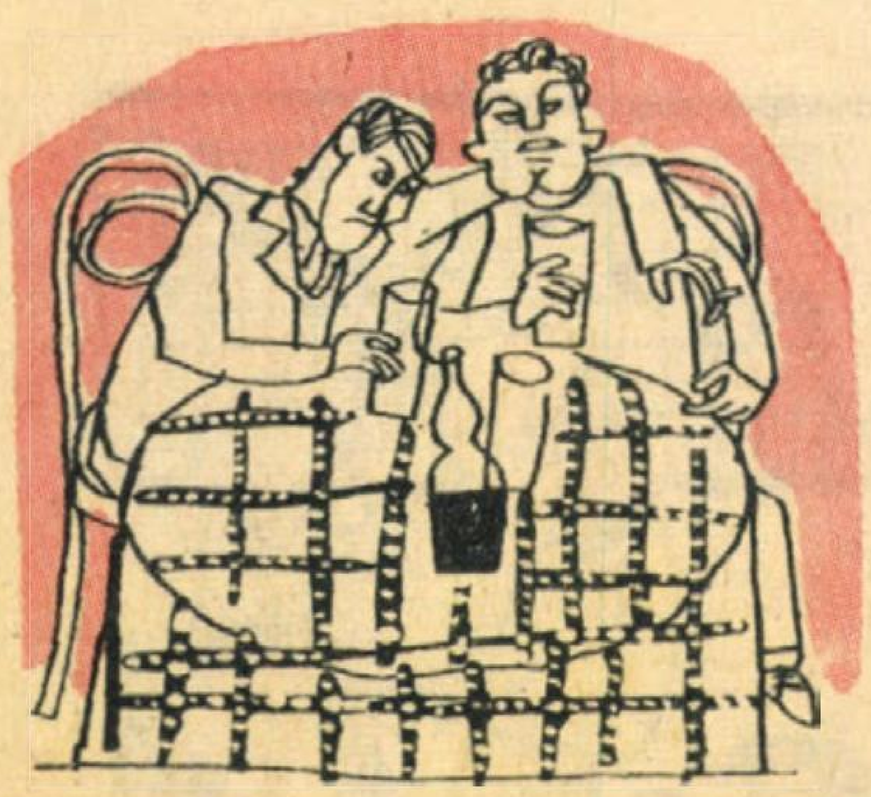
— Maga a hetvenhetedik, akitől tanácsot kérek. Tudja, nem akarok hebehurgyán viselkedni. Úgy érzem, alaposan meg kell fontolni, meg kell rágni a dolgot, mielőtt...

— Az én véleményem az...

— Egy barátom — folytatja Somos —, akivel meghánytam-vetettem a dolgot, azt mondotta: ne térjek vissza az ügyre, ne foglalkozzam vele. Gondoljon a feleségem, az anyósom, a rokonság azt, amit akar. Maga szerint?

— Szerintem...

— Egy másik barátom, nagyon okos ember, azt tanácsolta: mondjam azt a feleségemnek, hogy nem

én iddogáltam a kiskocsmában, hanem egy legényember, aki hasonlított rám... Ha bevallom, hogy én voltam, rossz fényt vetek a férjekre. Maga szerint?

— Szerény véleményem szerint...

— Volt, aki azt javasolta, hagyjam csillapodni a kedélyeket, várjam meg, amíg a feleségem elfelejtkezik az ügyről, és csak aztán mondjam el... Maga szerint?

— Véleményem szerint...

— Nagyon érdekel a véleménye, mert mindenki mást mond. Egy ismerősöm azt mondotta: egyszerűen tagadjak le mindent. Tagadjam le az iddogálást, a barátaimat, sőt a kiskocsmát is. Maga szerint?

— Szívesen elmondanám a véleményemet, de nem hagy szóhoz jutni. Biztos maga abban, hogy a felesége, az anyósa, a rokonság mindent tud?

— Biztos vagyok benne. Felváltva szidnak a hátam mögött. Ha meglátnak: várakozóan, lenézően, gúnyosan, kíváncsian, vádlóan néznek rám... Várják, hogy mit fogok mondani...

— És mikor volt ez a kiruccanás?

— Mikor? — tűnődik Somos. — Három hónappal ezelőtt.

— Ja, az más. Akkor legjobb, ha mindent elmond. A platinaszőke cicát is, akinek cigánnyal húzatott a fülébe... A verekedést is, amikor részeg fővel belekötött egy szegény, árva, többgyermekes családapába...

— De hiszen ebből egy szó sem igaz! — tiltakozik Somos. — Én a barátaimmal iddogáltam csendesen, szolidan... Ez az igazság!

— Három hónappal ezelőtt az volt. Akkor kellett volna megmondani. De most már a kutya sem hiszi el magának. Most már valami jobbat kell kitalálni...

Somos tátott szájjal néz rám. A szemében azonban már dereng valami.

Mikes György

Romlandó emléktárgy

A Népszava azt írja, hogy „A fácánhús nemcsak az egyik legfinomabb pecsenye, hanem a külföldi vadászok számára is jelentős trofea". A füstölt szalonnával spékelt, lencsefőzelékkel körített diadalmi jelvény új divat lehet az agancsok, agyarak és kitömött tigrisfejek gyűjtői között.

Nehéz hétvége

Az Ország-Világ beszámol arról, hogy mohó külföldi tőkések négyzetméterenként 2000 schillingért összevásárolják az osztrák tavak mellett fekvő telkeket. Az osztrák kormány kénytelen volt félmillió schillingért megvásárolni a Traunsee parti terület egy részét, hogy biztosítani tudja polgárai számára a tó élvezetét. Mivel a jelzett áron, a félmillióért 250 négyzetméteres telket biztosított állampolgárainak az osztrák kormány, csúnya tolongásra lehet elkészülni a melegebb nyári kirándulónapokon.

Gyengéd kritika

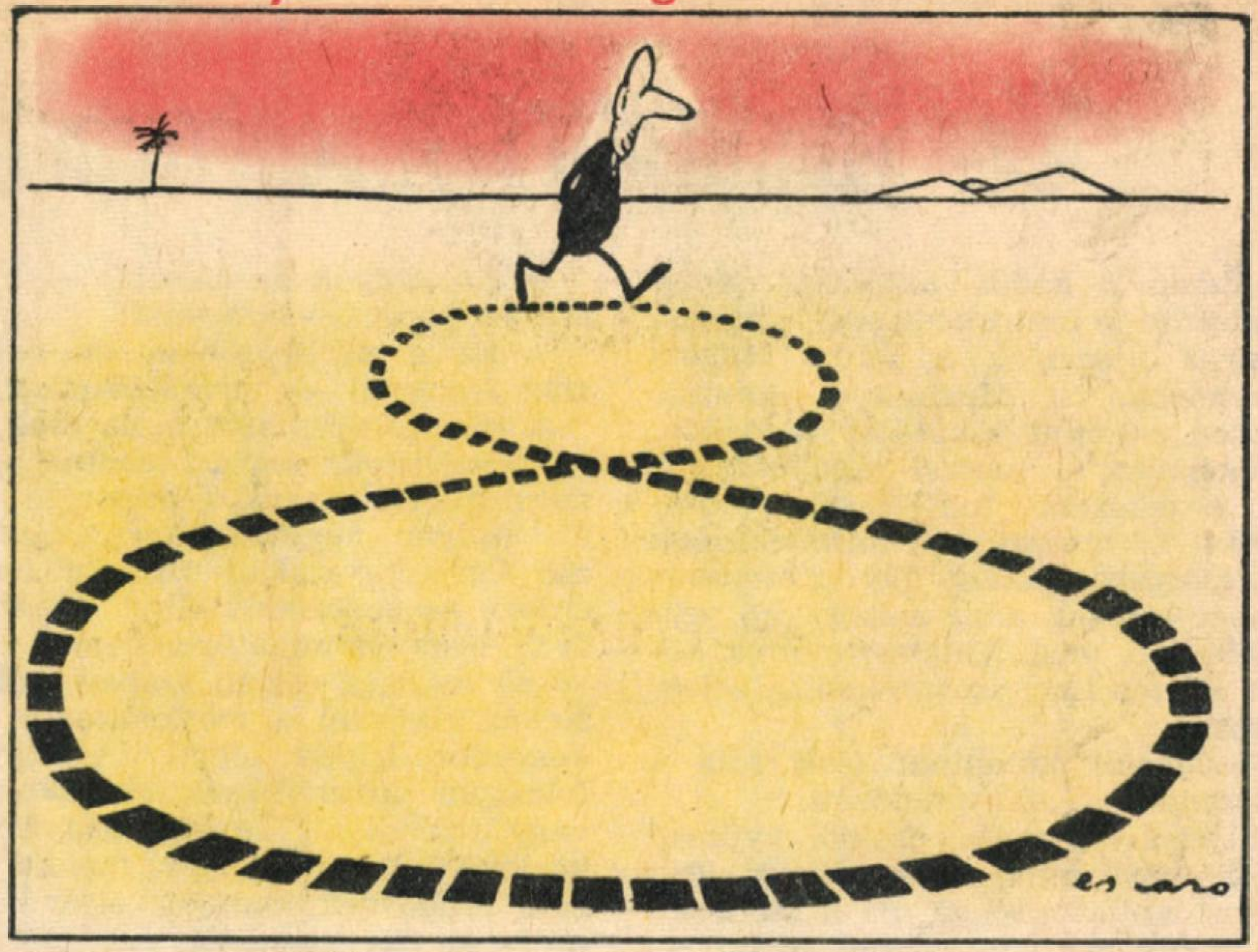
A Népszabadság tudósításában olvastuk, hogy „A főváros több kerületéből jelezték... hogy a szokottnál jóval silányabb a közértekben vásárolt tej, tejfel és tejszín". Ezek szerint a közértekben vásárolt tejtermékeknek van egy megszokott, szokásos silánysága is, melyre nem is kell szót vesztegetni. Ejnye, ejnye...

Stilisztikai újdonság

Hírül adta a Népszava, hogy a rövidesen megjelenő Magyar Elbeszélők című gyűjtemény Mikes Kelementől Salamon Ernőig minden jelentős magyar novellista írását tartalmazza. Mikes Kelemen ennek kapcsán *levélben* kérte annak közlését, hogy ő nem volt novellista.

Dr. Árgus

Nyolc éves az algériai háború

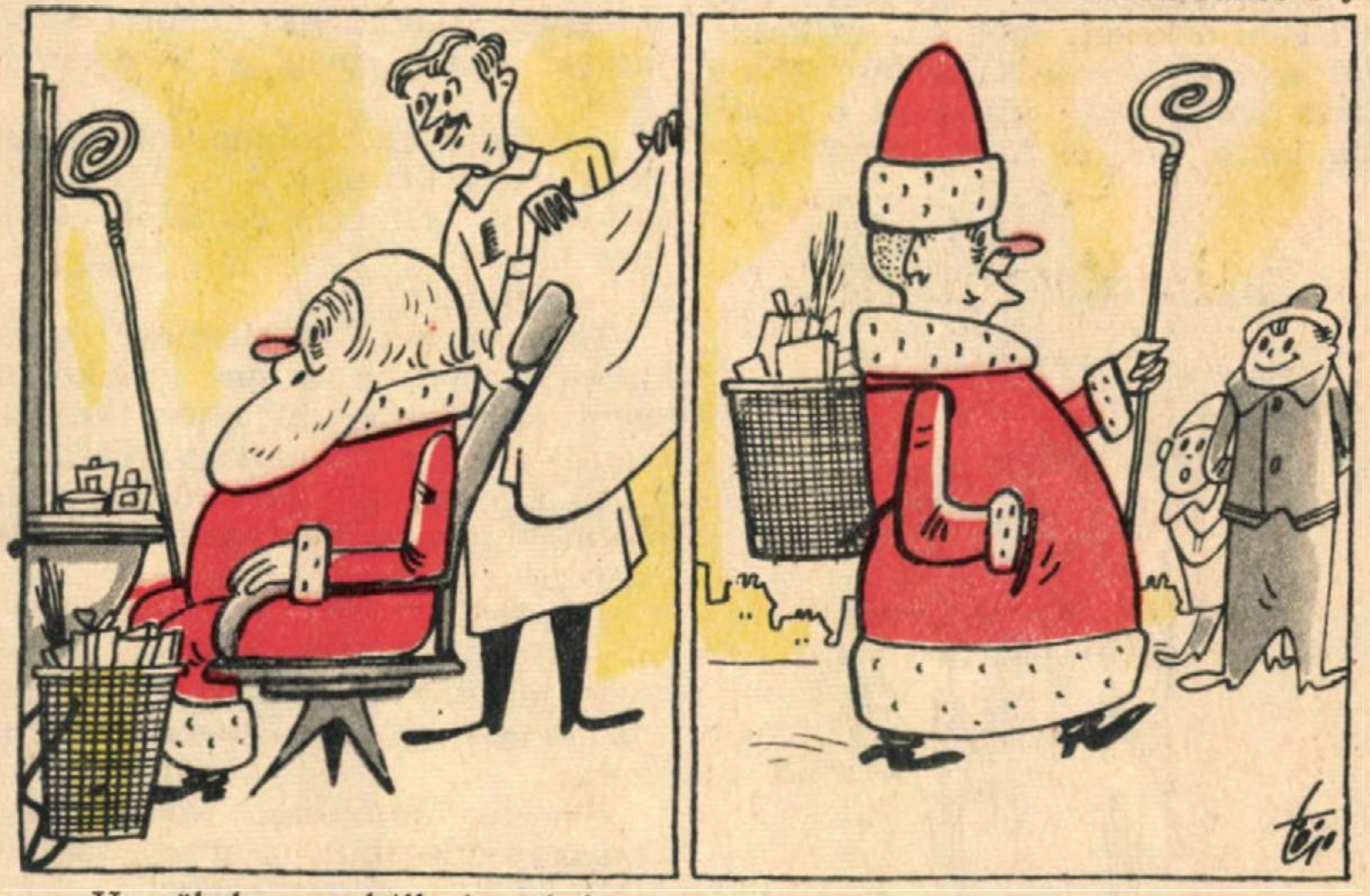

Önmagába visszatérő görbe vonal

(A francia „Liberation"-ból)

Az örökifjú Télapó

Török János rajza

– Vegyük le a szakállt és a bajuszt. Nagyon öregít.

Jó trükk

Pusztai Pál rajza

– Annyit mondok, Pista, ha kiderül, hogy nem is a fémszálas ruhám okozza a rossz vételt, két olyan pofont kap...

Nagy méreg

Szegő Gizi rajza

»KIKÜLDÖTT« TUDÓSÍTÓNK PÁRIZSBAN

Ezen a ködös októberi napon izgatottan fontoskodtunk, párizsi magyar újságírók a Deux Magots kávéházban. Meghalt Anatole France és mint kiküldött tudósítók, igyekeztünk a párizsi lapokból minél érdekesebb tudósításokat kiollózni. Természetesen mindenkinek a tarsolyában akadt egy posthumus France-interjú, amit a nagy író nem cáfolhatott meg. Valamennyiünk között Pártos Laci szorgoskodott a legjobban.

— Másfél kolumnát írok róla a lapomnak! — fenyegetőzött.

A húsz esztendős, örökké nyüzsgő szőke ifjú önmagát küldte ki Párizsba laptudósítónak, de a zsebében ott lapult a Bajai Újság hírlapírói igazolványa, amit a felületes francia hatóságok éppen annyira — illetve éppen olyan kevéssé — respektáltak, mint a nagy pesti újságok tudósítóinak megbízólevelét.

A legenda szerint Pártos egy nyári este érkezett meg kis útikosarával a fény fővárosába, és amint lerakta podgyászát, kirohant a Concorde térre, amiről már annyit hal-

lott. Megállt a közepén, végigbámult a Champs Elysées-n, amelynek végén fényárban fürdött az Arc de Triomphe. A lelkes jövevény letérdelt a kövezetre és hangosan felkiáltott:

— Hogy jössz te, Pártos Laci Topolyáról ahhoz, hogy ezt lássad?!

Anatole France halálának dátuma egyébként azért is nevezetes számomra, mert ezen a napon kötöttem „örök barátságot" a bajai sajtó ifjú képviselőjével. Együtt mentünk az éjszakai postára feladni a tudósítást. A Szajna-parton a fiatal kolléga minden átmenet nélkül így szólt:

— Nincs pénzem bélyegre. Mi lesz ezzel a ragyogó tudósítással, amit annyira vár Baja és környéke? Adjon kölcsön száz frankot.

Sajnálattal közöltem, hogy magam sem rendelkezem a húsz pengőnek megfelelő mesebeli összeggel, de portóra szívesen látom. Könnyes szemmel köszönte meg jóságomat, mind a maga, mind az olvasók nevében. Meghatódtam.

— Én vagyok az idősebb — nyújtottam kezet. — Szervusz!

— Ez a pertu többet ér nekem száz franknál — udvariaskodott.

A másfél órás séta alatt csak arról beszéltünk, hogyan lehetne pénzt szerezni. Tudományos alapon fejtette ki, milyen fegyverekkel harcolhat egy Párizsba szakadt magyar fiatalember az éhenhalás ellen. Plonzsőrnek, azaz mosogatólegénynek csak végső szükség esetén szabad beállni. Nehéz elviselni a moslékszagot, bár kosztolni bőven lehet. A legjobb felcsapni kifutófiúnak, kerékpárral vagy triciklivel, de vigyázni kell a közlekedési szabályokra, mert a párizsi rendőrnek könnyen eljár a gumibotja, ha idegenről van szó. Ötfrankos órabérért gyereket vagy kutyát lehet sétáltatni, esetleg tolókocsis nyűgös öregembert parkban őrizni.

Szemfüles riporterek találtak néha alkalmi munkát. Ilyet szerzett a kis magyar kolóniának Pártos. Sugárzó arccal jelent meg a törzskávéházban:

— Gyerekek, holnap mindenkinek leesik egy ötvenes.

— Mit kell érte csinálni? — kérdeztük.

— Tüntetni.

Bólogattunk. Kellemes munka, könnyű munka, színes munka. Meg sem kérdeztük, ki ellen kell tüntetni, de Pártos elmagyarázta:

— Egy gazdag bolond vénasszony tüntető felvonulást rendeztet a viviszekció ellen.

— Mi az?

— Tudja a fene. Holnap pont három órakor indulunk az Ulm utca 45. szám alól. Az ötvenest előre fizetik.

Négyes sorokban vonultunk fel másnap délután. Pártos táblát is vitt „Le a viviszekcióval!" — felirattal. A járókelők ránk se hederítettek. Megszokták az ilyesmit. Havelokos rendőrök közömbös undorral nézték a felvonulást. Végighaladtunk a St. Michel sugárúton, a Dauphin utcán, a Pont Neuf-ön keresztül a jobbpartra. A vásárcsarnok közelében megtorpantunk az Etienne Marcel utca egyik kétemeletes épülete előtt. Egy öreg néni itt hozzánk csatlakozott és az öklét rázva sipítozta:

— Le a viviszekcióval! Ne bántsd a kutyát, az ember legjobb barátját! Akasztófát a hóhéroknak, akik élve boncolják az állatokat!

Végre megtudjuk, miről van szó. Körülvettük az intézetet. A francia diákok szitkokat küldtek az ablakokból kibámuló fehérköpenyes altisztek felé. Az egyik visszafeleselt:

— Salauds!

A vérmes ifjak feldühödtek és kőzáport zúdítottak az ablakokra. Többen a kaput döngették és leszakították az intézmény névtábláját. Pártos magasra emelte a táblát és hangos magyar átkokkal sújtotta a kutyák kínzóit.

Egyszerre fülsiketítő szirénázás hallatszott, két riadóautón rendőrök érkeztek — nyilván a szorongatott viviszekciósok telefonhívására. A rendőrtiszt belefújt a sípjába és szónokolni kezdett:

— Fiatalemberek! Vonuljanak haza! Ne rendetlenkedjenek, hanem tanuljanak!

A tanulásra való felhívás felbőszítette a diákokat, hevesen szidalmazni kezdték a rendőröket, kopóknak, spicliknek és zsandároknak nevezték a karhatalom képviselőit. Általános tumultus keletkezett. Gumibotok emelkedtek a levegőbe. Teljes pánik tört ki. A tüntetők többsége futásnak eredt, mintegy hatvan résztvevőt betuszkoltak a Fekete Máriának becézett toloncкocsiba. A rendőrség udvarán két csoportra osztották a rendetlenkedőket, a bennszülötteket hazaküldték, az idegeneket megintették. A peches Pártost egy macskabajuszos őrmester korholta:

— Feljegyeztük a nevét és az adatait! Ha még egyszer részt vesz valami tüntetésben, kiutasítjuk:

Barátunk ügyet sem vetett a fenyegetésre.

— Hadd beszéljen, az ötvenes a zsebemben van — mondotta fölényesen.

Másnap alkonyatkor a Luxembourg kert előtt találkoztam Pártossal. Csomagot cipelt a hóna alatt.

— Hölgyvendégem lesz — hencegett. — Mindent összevásároltam. Holnap erről a vacsoráról fog beszélni egész Párizs.

Karácsony előtt összekaparta az útiköltséget és hazaindult, Topolyára. Megvette a vasúti jegyet, maradt még öt frankja.

— Ezért anyámnak veszek ajándékot — mondta, és meghívott bennünket a vásárlási körútra.

Semmit sem adtak öt frankért. Végre az Observatoire környékén felfedeztünk egy ócskás boltot. Taplóból készült pénztárca díszelgett a kirakatban, rajta az ára: Öt frank.

Valamennyien bementünk. Pártos közelebbről is megszemlélte a borzalmas kacatot és mélyet sóhajtott:

— Anya, anya — de ezt azért mégsem lehet.

Stella Adorján

A MI házfelügyelőnk

Nem, Icuka, sajnos, nem kísérhetem haza, pedig milyen hangulatos volna, kart karba öltve andalogni a lámpátlan, kis utcákon, amerre lakik, de hát sajnos nem tehetem. Haza kell sietnem, mert mindjárt huszonhárom óra, tehát menjen csak, Icuka, talán szerencséje lesz, és nem találkozik huligánokkal, egyre kevesebben vannak. Én, sajnos semmiesetre sem kísérhetem el, mert nem kockáztathatom meg, hogy ne érjek haza kapuzárás előtt. Egyszer már ugyanis kapuzárás után értem haza e hónapban, és örülök, hogy akkor, ha morogva is, de beengedett a házfelügyelőm, azonban láttam az arcán a fenyegetést, direkt azért gyújtotta fel a villanyt, hogy láthassam az arcán: ez többé elő nem fordulhat. Csak csupán ezért gyújtotta fel a villanyt, mert aztán rögtön el is oltotta, és én gyalog másztam fel a hetedik emeletre, mert liftet természetesen kérni sem mertem, senki se mer a házban, még a negyedik emeleti birkózóbajnok sem, ezért zokszó nélkül jöttem vissza a hetedik emeletről a hatodikra, mert ott lakom, csak a sötétben

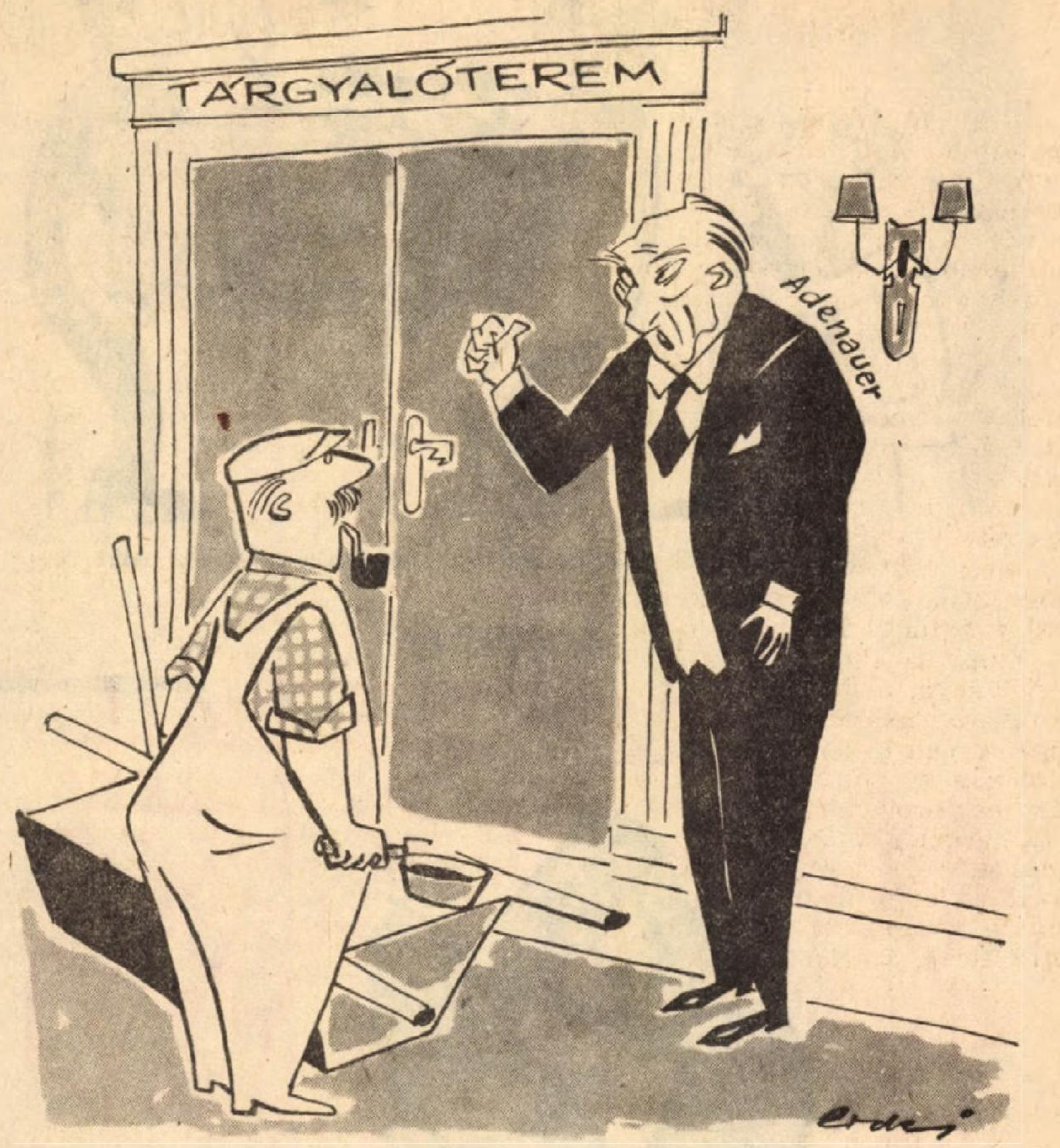

elszámoltam magamat. Nem csodálkozna ezen, Icuka, ha ismerné a mi házfelügyelőnket. A mi házunk felügyelője ugyanis tudatában van annak, hogy ő semmivel sem alacsonyabb rendű kartárs, mint a lakók, és még véletlenül sem köszön előre az embereknek, annak a félemeleti aggastyánnak sem, aki eddig ezerháromszázhússzor köszönt már neki előre. A mi házfelügyelőnk pályatévesztett ember, mestersége iránt nem érez igazán hivatást. Képzelje, Icuka, mi történt tegnapelőtt is? Megyek reggel lefelé a lépcsőn, s ő, a mi derék házfelügyelőnk, ott áll a harmadik és negyedik emelet között a feleségével, és gyűlölködve néz egy földre dobott villamosjegyet. Illedelmes köszönésemre annyit válaszolt a feleségének, de nekem címezve, hogy: ha meglátta volna, ki dobja le, a helyszínen kezét töri el az illetőnek. Ezenközben felém fordult, de nem nézett pontosan a szemembe, hanem egy fél arasszal melléje, a füleim fölé nézett, mert bizonyítékai nem voltak ellenem. Így is jónak láttam azonnal fölmutatni arcképes villamosbérletemet... Hű, na jól nézek ki, Icuka, huszonhárom óra öt perc, hű de elbeszélgettünk, na jól nézek ki, de most már mindegy, legalább hazakísérem, aztán majd visszaballagok, és elüldögélek itt a házunk előtt a járdaszélen az ötórai kapunyitásig, mert a mi kapunkat is ki szokták nyitni félhét felé.

a. n.

Bonn „nagyméretű" építkezése

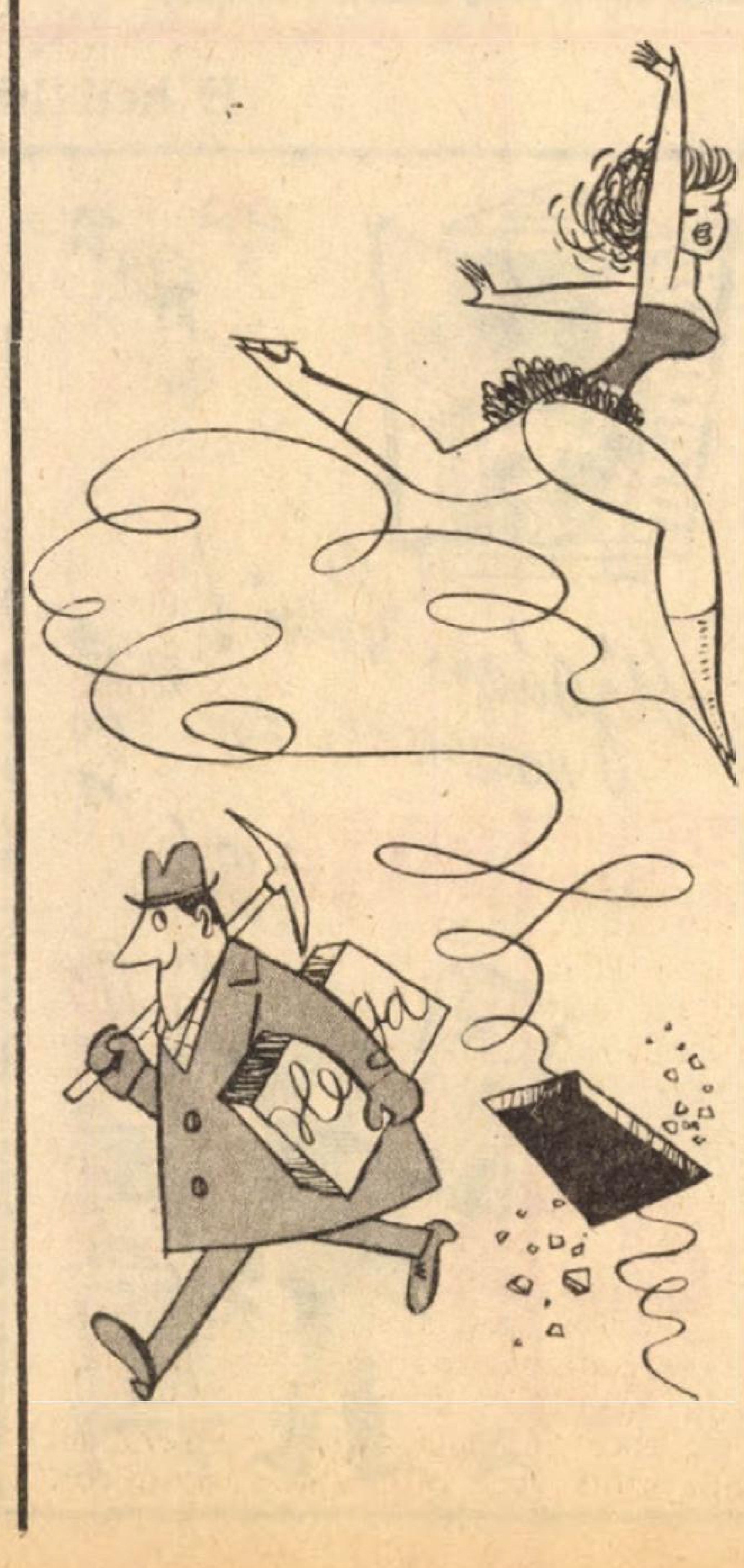
Erdei Sándor rajza

Adenauer: Az ajtó maradhat, de mögötte falazza be, nehogy be lehessen menni...

Autogram-vadász

Pusztai Pál rajza

Tollhegyről

Disszidens írók morálja

Új égtájon új erkölcs születik.
Új az övék is: fix értékre mért.
Egymást ingyen mocskolják csülökig,
de hazájukat — csak dollárokért.

Egy filmíróról

Azt mondja, hogy a mai élet
ölén fogannak álmai.
S különös: minden új művének
a problémája ál-mai.

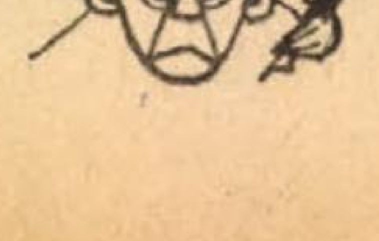
Múlt és jövő

A jövőről szólsz s mindig lelkesedve.
Divat ma ez s te gyorsan megtanultad.
De jaj, ha egyszer arra szottyan kedve
valakinek, hogy feldörgölje múltad...!

Brrr!

Azt írta Pista: ott Rióban
tudják, nincs részünk semmi jóban.
Ma már csak egy ily messzi Pista
lehet ennyire pesszimista.

Hollós Korvin Lajos

A karrierista

Mészáros András rajza

– Halló, ne vigyék el az íróasztalomat, inkább más irányba ülök!

Áruházban

Toncz Tibor rajza

– Vegye tudomásul, hogy én is a karácsonyi rumli előtt akarok vásárolni!

FANTASZTIKUS ELBESZÉLÉS

A szerző idegein még egyszer átbizsergett ennek a bűvös ihletű éjszakának a varázsa. Hat óra alatt egy új fantasztikus elbeszélést írt „Utazás a Pluto bolygóra" címmel.

Az elbeszélést postán küldte el.

A „Világűr" című folyóirat szerkesztősége hat nap múlva megkapta.

A kézirat hat hétig a levelek osztályán hevert.

Hat hónap múlva a helyettes szerkesztő elolvasta.

Az elbeszélés hat évig aludta álmát egy jólszabott dossziéban, melyen ez a felirat díszlett: „Tartalékanyag".

Hatvan év múlva megtalálták a szerkesztőségi szekrény fenekén. A levéltárba tették.

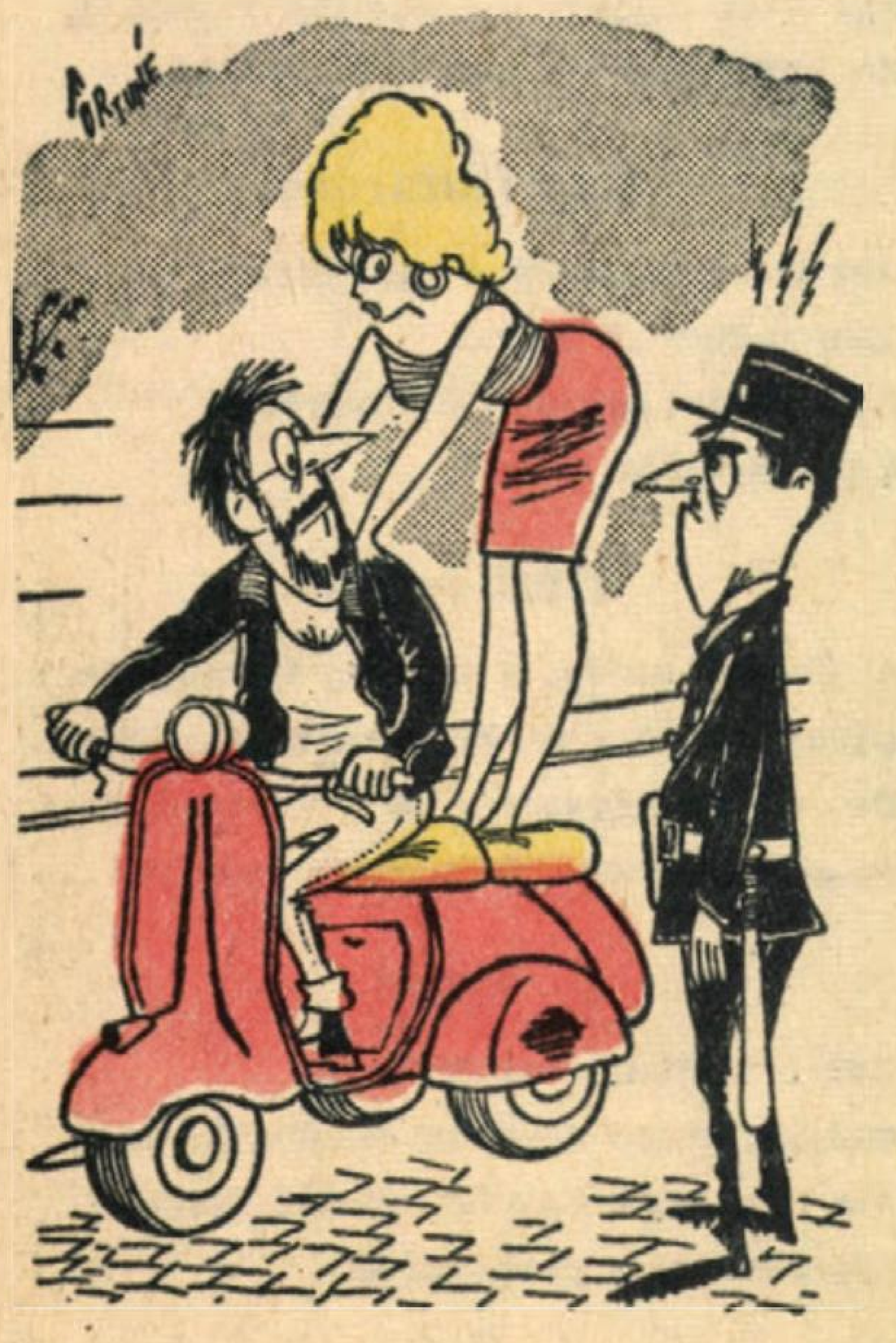
Elmúlt hatszáz év.

A levéltáros véletlenül megtalálta a kéziratot és azonnal átadta a „Világűr" című folyóirat szerkesztőjének.

A „Világűr" következő számában megjelent az elbeszélés. Óriási betűkkel szedték ki a címét: „Új történelmi dokumentum az első utazásról a Plutóra".

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Párizsi filmkocka

– Dehogyis mutatvány ez, biztos úr! Őnagyságának olyan szűk a szoknyája, hogy nem tud ülni…

E heti hirdetéseink

A Patyolat példájára

Szegő Gizi rajza

Kezdődik a csúcsforgalom

Takács Zoltán rajza

Amerikai TIPP

Mr. Smith munka nélkül állt, és már egy centje se maradt, mikor jóakarójától, Mr. Brown ügyvédtől kapott egy jó tanácsot:

– Menjen el a 17-ik utca sarkán levő gyémántkereskedésbe. A kereskedő kirak majd egy csomó briliánskövet, azok között válogathat. Amikor pedig a kereskedő a kassza felé fordul, hogy újabb köveket vegyen elő, tegyen úgy, mintha egy követ zsebrevágna. Ami ezután történik, az már az én dolgom.

Mr. Smith a kapott utasításhoz híven cselekedett. Csakhogy, mikor a gyanús mozdulatot megtette, felharsant a riasztó-csengő, mert a kereskedő észrevette a tükörből. Mr. Smith tíz perc múlva a rendőrség fogdájában ült. Később megérkezett a rendőrségre Mr. Brown, és Mr. Smithnél motozást követelt. Persze, nem találtak semmit, a gyémántkereskedő pedig kénytelen volt elismerni, hogy a boltjából egyetlen ékkő sem hiányzik. Erre az ügyvéd 5000 dolláros kártérítést perelt ki Mr. Smith számára.

Nemsokára Smith barátja is kedvet kapott a dologhoz. Brown őt is elküldte egy másik gyémántkereskedésbe. De egy óra múlva dagadt képpel tért vissza az ügyvédhez, és elpanaszolta, hogy a kereskedő, mikor a gyanús mozdulatot észrevette, jól képentörölte, és kirúgta az üzletből.

– Maga szerencsétlen! – rivallt rá az ügyvéd. – Én megmondtam magának, hogy egy másik üzletbe menjen, ne abba, amelyikben Smith már járt!

– Nem tesz semmit – nyugtatta meg Mr. Smith barátja az ügyvédet. – Itt a kő!

Gy. I. I.

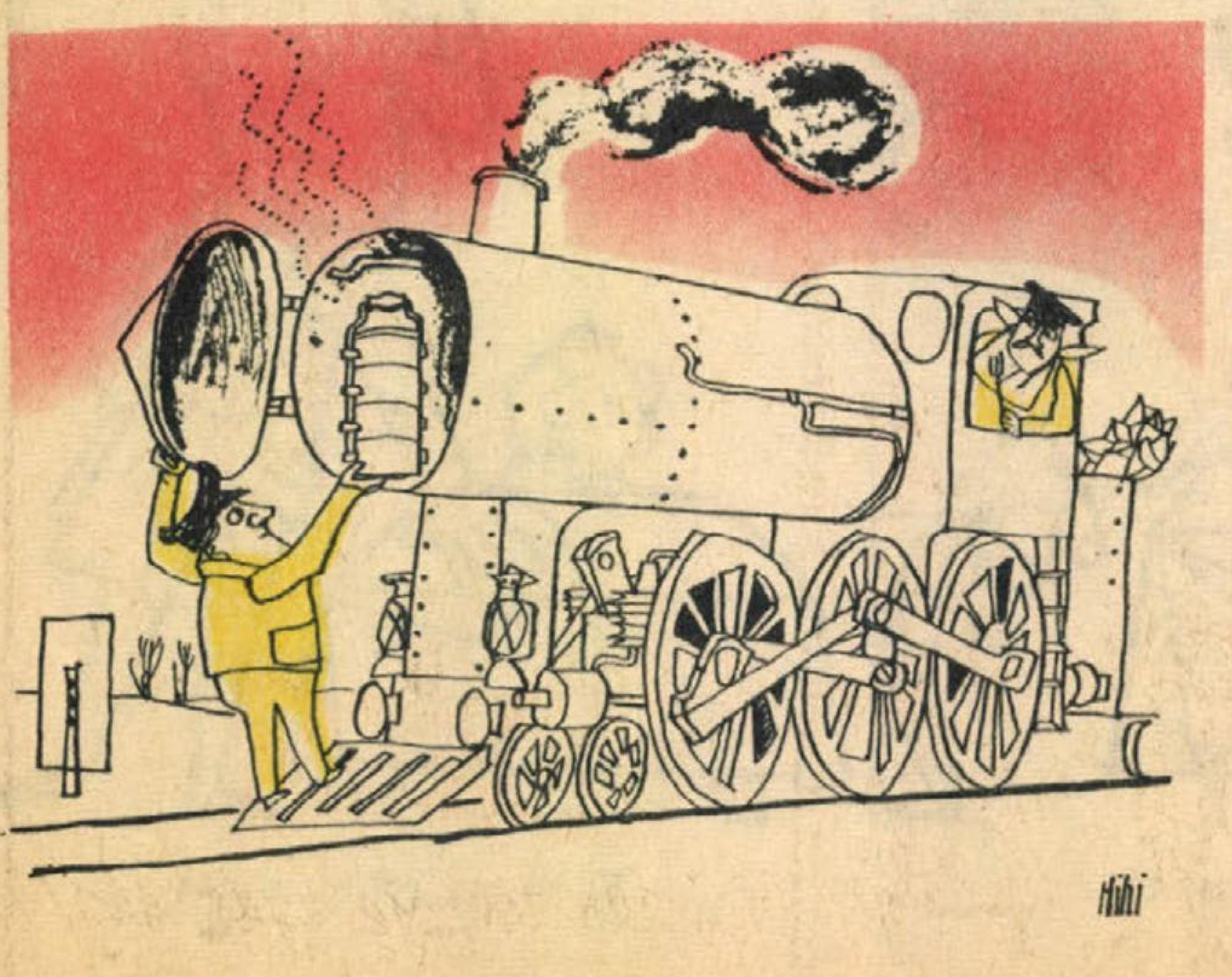
Erkölcsi és anyagi siker

Várnai György rajza

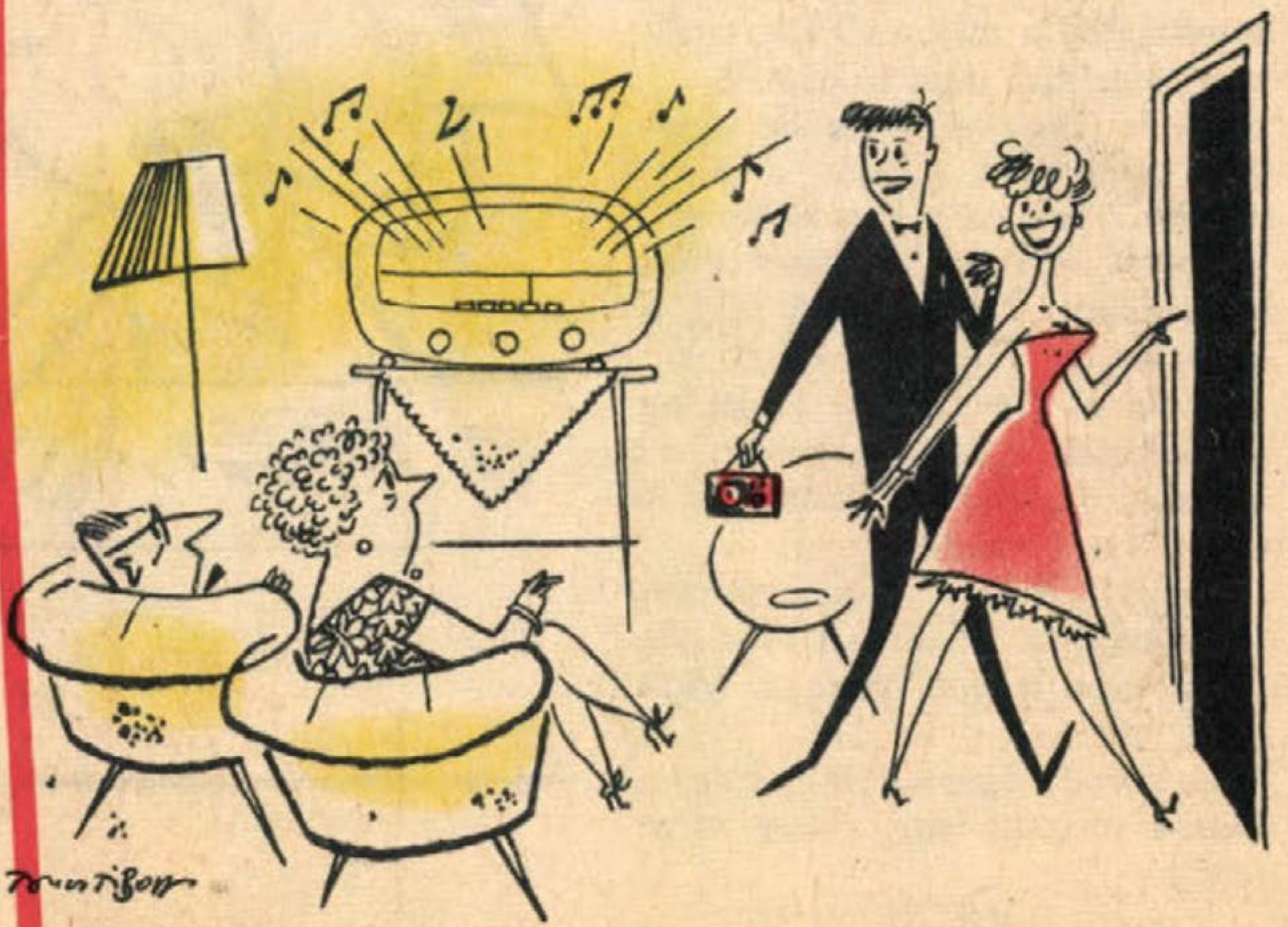
Ebédidő

Hegedűs István rajza

Ravasz fiatalok

Toncz Tibor rajza

– Anyu, átmegyünk a másik szobába rádiót hallgatni…

Útszéli panasz

Néhány hónappal ezelőtt szorgos munkáskezek időt, olajfestéket nem kímélve, egy-egy széles csíkkal határolt „Stop" jelzést festettek a főútvonalakba torkolló mellékutcák sarkaira. Ezeket a jelzéseket azért „Stop"-polták a mellékutcák püspökfalatjára, hogy a főútvonalak gyalogosai részére biztosíták a nyugodalmas átkelést.

A gépkocsik zöme azonban úgy átsuhan ezeken a „Stop"-okon, mintha ott se lennének. Igaz ugyan, hogy azért mi, gyalogosok is megtaláljuk azt a kis rést, ahol átkelhetünk a túlsó partra, de akkor mire volt jó ez a költséges flaszterfestés?

(b.)

Udvariasság

(A jelenet november 23-án, csütörtökön játszódott. Szerzője maga az élet. Forrásmunka: a rideg valóság.)

Szín: a Péterfy Sándor utcai rendelőintézet büféje. Háttérben és a pult mellett betegek, egészségesek, orvosok.

Orvosnő (a büfépulthoz lép): Kérek tíz deka aszpikos májast és két zsemlét.

Büfés (kiméri, majd kimérten): Tessék.

Orvosnő (kifizeti): Köszönöm. *(A pulton heverő kést megfogja, kettévágja a májast, hogy könnyebben beletehesse a zsemlébe.)*

Büfés (drámaian felkiált): Mondja, mit tett? Ki engedte meg, hogy használja a büféhez tartozó kést?!

Orvosnő (megszeppenve): Úgy gondoltam, hogy egy szeléssel kettévágom a májast. Talán attól még nem lesz baja a késnek.

Büfés (dühösen): És ha meglátta volna az ellenőr a Központból? Ha ez a kés kicsorbul, ki fogja vállalni a köszörülési költségeket? És ki fizeti meg a káromat, ha eltűnik a kés?!

Orvosnő (szepegve): Aránylag jól keresek. Nem szokásom az ilyesmi. Odahaza különben is több késsel rendelkezem.

Büfés: A kés leltári darab. A használata szigorúan tilos. És most már legyen vége a vitának!

Orvosnő: Igenis. *(Megszégyenülten elsompolyog életet menteni.)*

VÉGE

(g. sz.)

Egybe az egészet és kész!...

Kopogtatok a Püspökladányban székelő Járási Tanács kereskedelmi felügyelőjének az ajtaján.

– Tessék befáradni – biztat egy kellemes női hang.

Már éppen be akartam fáradni, amikor egy erélyes női hang „Lépjen ki, kérem!"-et vezényelt. Kiléptem, bár még benn se voltam. Néhány percig vártam, aztán, hogy újabb vezényszó nem hangzott, mégiscsak beléptem. Amikor a kereskedelmi felügyelőnek elmondtam az ellentétes vezényszavakat, mosolyogva mentegetődzött.

– A „Lépjen ki, kérem!" jelszót a telefonközpontosunk mondta valamelyik makacs ügyfélnek, aki rossz helyre kapcsolódott. Nálunk – mondotta a kereskedelmi felügyelő – mostanság olyan összevonós újítás folyik, és azért nincs meg az összhang. Ebben a 3 x 4 méteres szobácskába például összevonták a járási testnevelési sporttanácsot, a kereskedelmi felügyeletet, és hogy az „összhang" még teljesebb legyen, a Járási Tanács telefonközpontja is itt működik.

– Akkor hát azért vonták egybe a ruházati boltokat is? – teszem fel tréfásan a kérdést.

– Azért. Hát nem kényelmesebb így? – mondja keserű iróniával. – Minek ennek a tizenötezer lakosú községnek külön férfi- meg nőidivat-üzlet? Egybe az egészet és kész!

Igaz, a lakosság bosszankodik, mert a ruházati boltok egyszerűsített összevonása óta az egyszerűsített boltban kisebb a választék, nagyobb a zsúfoltság, ennélfogva sokkal tovább tart a vásárlás lebonyolítása is. Bizonyára úgy vélik az illetékesek, hogy a vásárlók előbb-utóbb beletörődnek és megszokják ezt az „egyszerű" összevonást. Püspökladányban sem kérnek az ilyen átszervezésből! Legyen az egyszerűsítés – ésszerű is.

Sárdi Ferenc

Vízibusz a Kerepesi úton?

Állunk a Kerepesi úti HÉV-végállomással szemben levő busz-megállónál, és várjuk az öt busz közül a célunknak megfelelőt. Zuhog az őszi eső, mintha dézsából öntenék. Egyik utastársam szerint az eső-felelős pótolja a nyári lemaradást. Berobog a 67-es. Ez nekünk jó. Néhányan elrugaszkodunk a járdától, hogy mielőbb busz-födél alá kerüljünk. Igen ám, de ez nem olyan könnyű dolog, mint azt az egyszerű utas elképzeli. A járda és a busz között ugyanis van egy olyan másfél méteres földes rész, amit az eső most bokáig érő tavacskává dagasztott, és

csak ezen keresztül lehet eljutni az ígéret kocsijára. Ez a néhány lépés viszont, akár óvatosan teszi meg az ember, akár ugrálva, azzal jár, hogy a cipője megtelik vízzel. Az enyém is megtelt. Az árlepte cipőben aztán ráértem elmélkedni azon: ha már cementre nem telik erre a néhány talpalatnyi helyre a keretből, legalább egy kocsi salakkal megmenthetnék az utasok cipőjét az elmerüléstől.

(—e)

ÚJÍTÁS A PLAKÁTON

A színházi falragaszok történetében új korszakot nyit a „Lágymányosi Színházi Esték" plakátja, amely Barnassin Anna „Napfogyatkozás" című darabjának előadását adja hírül.

A falragasz közli a szereplők nevét (a Nemzeti Színház tagjai), majd ismerteti (a plakáton!) a darab tartalmát. Így:

„Egy modern pesti lány története. A szellemes, humoros, váratlan drámai fordulatok között sodródó lány, Andrea. Egy újságíró és egy fiatal munkás egyengeti útját. Végül is Imre, a fiatal munkás vezeti öt vissza az egyenes útra. A felületes, szerelmét könnyelműen tékozló Andrea a történet végén, ha egyedül is, elindul a megújhodás, a tiszta, boldogabb élet útján."

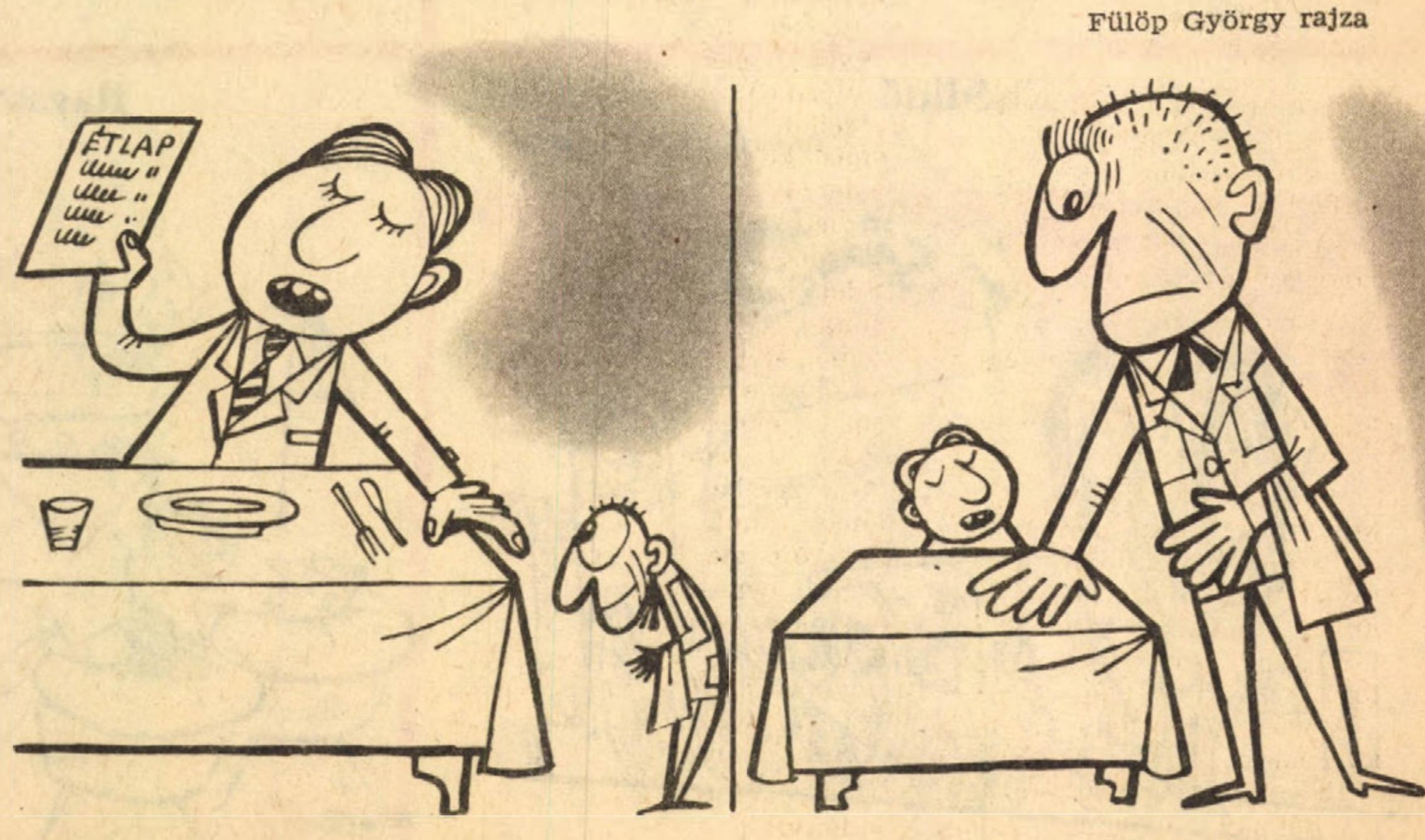
A fenti szövegből kitűnik, hogy újításról van szó. Mi nem találjuk jó újításnak, de lehet, hogy más színházak ennek ellenére is átveszik.

Ha ez megtörténik, akkor azt javasoljuk, hogy igényesebben szövegezzék meg a darab tartalmának ismertetését. Mert a „Napfogyatkozás" plakátszövege nem színvonalas. Kifogásoljuk azt is, hogy a szöveg dicséri a darab szellemességét, humorát, drámai fordulatait. Bízzák a közönségre, hogy milyennek találja a drámát. S végül nem helyes, hogy a plakát elárulja: mi lesz a hősnővel a darab végén. Ezt sem muszáj falragaszra nyomatni. Olyan ez, mintha a detektívregény írója az első oldalon elárulná, ki a gyilkos. Mi nem adnánk magas újítási díjat ennek a plakátnak!

(palásti)

Relativitás

Fülöp György rajza

– Hozzon egy üveg tokajit!

– Kérek egy pohár szódát!

Ötletes könyvesbolt

Hegedűs István rajza

Mit ír az író?

Vannak mesterségek, amelyek gyanúsak a volt iskolatársak szemében. Ilyen például az írói mesterség. Úgy jön rá az ember, hogy amikor huszonöt-harminc év után találkozik valamelyik iskolatársával, s az iskolatárs kérdésére, hogy mivel foglalkozunk, azt feleljük: író vagyok, az iskolatárs sandán pislog, és vigyorogva elismétli:

— Író?

— Igen.

Az ember végigméri a kövér, gömbölyűfejű alakot, s bár tudja róla, hogy az soha életében nem olvasott tőle egyetlen sort se, hanyag eleganciával felsorolja: mely lapokban je-

lennek meg a cikkei, s végül még előkelőbben hozzáteszi:

— Sose láttad még nyomtatásban a nevemet?

— De igen. De azt hittem, hogy az egy névrokonod.

Az ember dühbe gurul, hogy miért lenne a névrokona és miért nem ő saját maga, de udvarias marad, és pálinkával kínálja az osztálytársat.

— Valódi, fináncnemlátta kisüsti — mondtam vidéki szakszerűséggel Ludányinak, az osztálytársamnak, hogy valamivel imponáljak neki.

Ludányi elismerően csettintett.

— Ez igen. Nem is pesti kotyvalék.

Bizonyos elégtételt éreztem: a pálinka ugyanis valódi Közért-üsti volt. De alighogy egyet-kettőt fészkelődtem, Ludányi megint ravaszul hunyorogni kezdett.

— Író vagy? . . . Az iskolában mindig az én füzetemből írtad ki az algebra-példákat!

— Az algebra, az más — feleltem nem éppen szellemesen.

Ludányi felhajtott még egy pohárkával, és elismerte, hogy az algebra — az más, aztán érdeklődött:

— És mit írsz?

— Ezt-azt.

— És honnan veszed, amit írsz?

— Eszembe jut.

— És ha nem jut eszedbe semmi?

— De eszembe jut.

— De ha mondjuk, nem jut eszedbe semmi — erősködött Ludányi —, akkor mit csinálsz?

— De eszembe jut. Lemegyek sétálni a parkba, vagy beülök egy kávéházba, és nézem az embereket, és mindig eszembe jut valami.

Ludányi csóválta a fejét, majd kért, hogy szerezzek neki jegyet a cirkuszba, s elment.

Másnap akartam írni egy novellát. Ceruzát hegyeztem, papírt kerestem, kicseréltem a szalagot az írógépemben, s közben dél lett. Majd délután elkezdem, gondoltam. Délután se lett belőle semmi. No, majd holnap. A következő nap kávéházban reggeliztem, aztán sétáltam a parkban, és úgy néztem az embereket, hogy majd kiesett a szemem, de nem jutott eszembe semmi. Hát legfeljebb holnap írom meg, mondtam magamban idegesen, elvégre nem topognak a szerkesztők az ajtóm előtt. Reggel, borotválkozás közben, egyszerre csak kivert a verejték. Mi lesz, ha soha többé nem jut eszembe semmi?

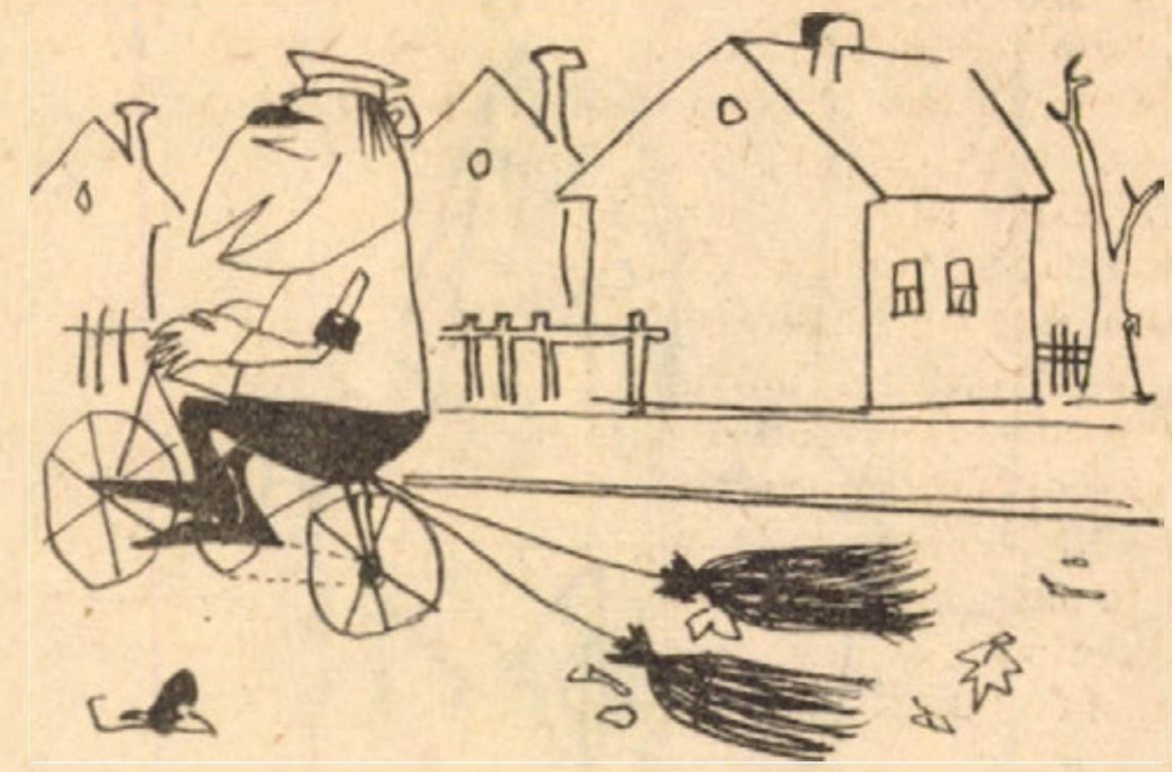
Hülyéket tud kérdezni ez a Ludányi!

Fendrik Ferenc

Beküldött rajzok

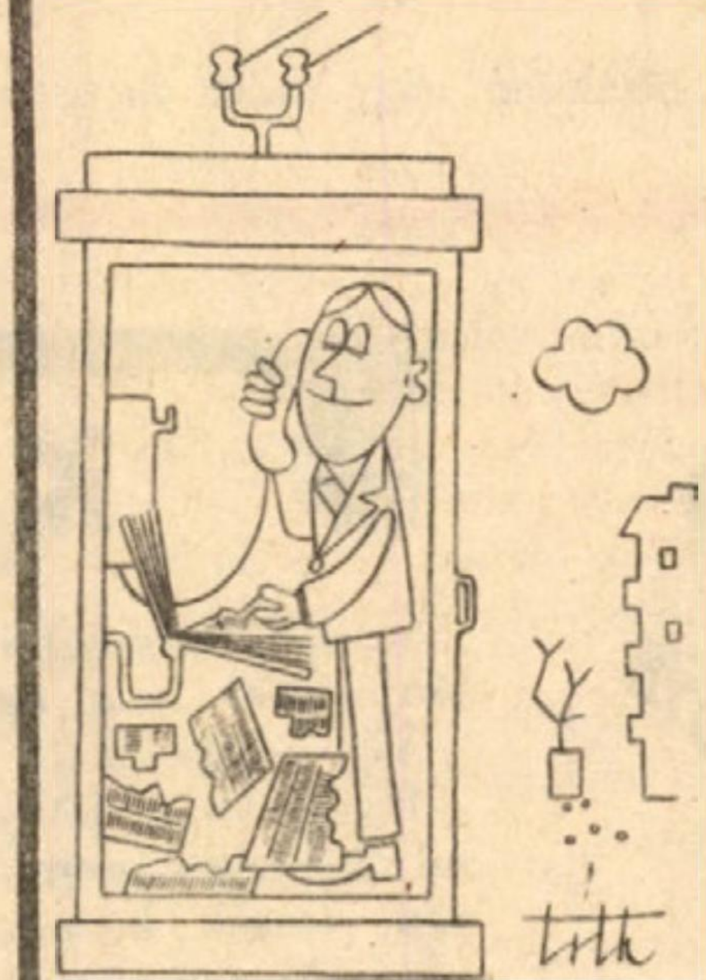
Pesti mintára

(Kalmán Chey Zoltán rajza)

Szentimentális telefonkönyv-rongáló

(Tóth József rajza)

– Szeret, nem szeret, szeret, nem szeret . . . ?

Télapó az üzemben

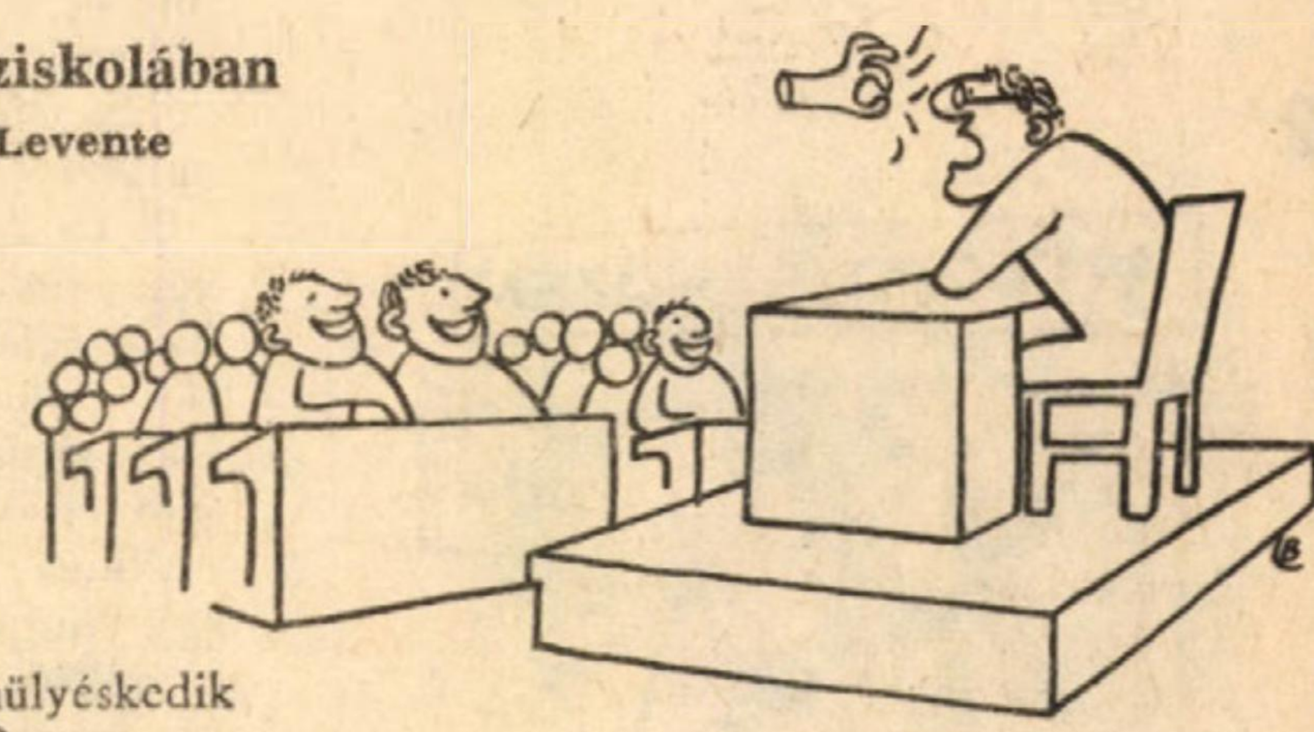
(Papp Imre rajza)

– Mi az, Télapó? Hozta vagy viszi?

Bűvésziskolában

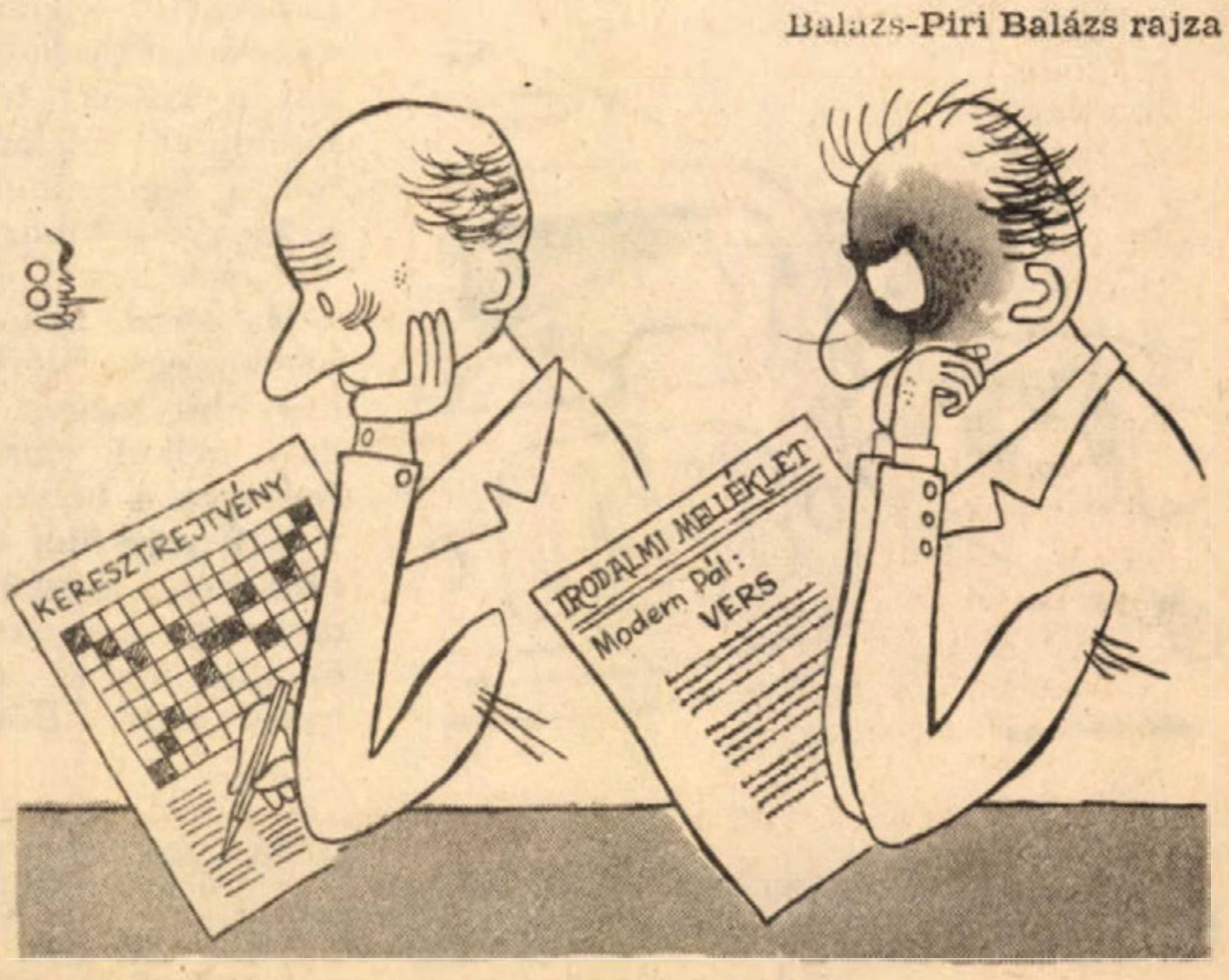
(Baticz Levente rajza)

– Ki hülyéskedik megint?

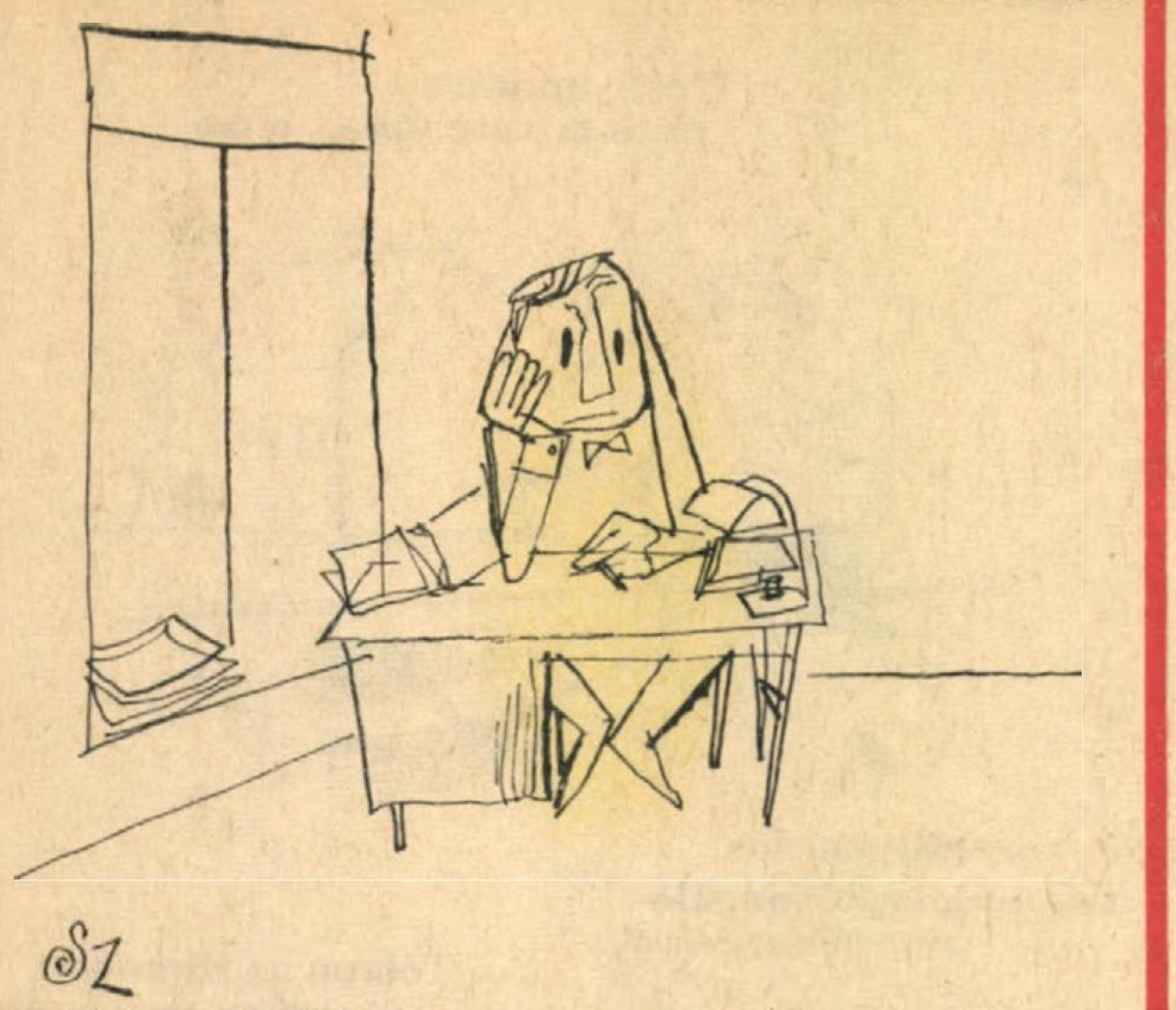
Rejtvényfejtők

Balázs-Piri Balázs rajza

Töprengés

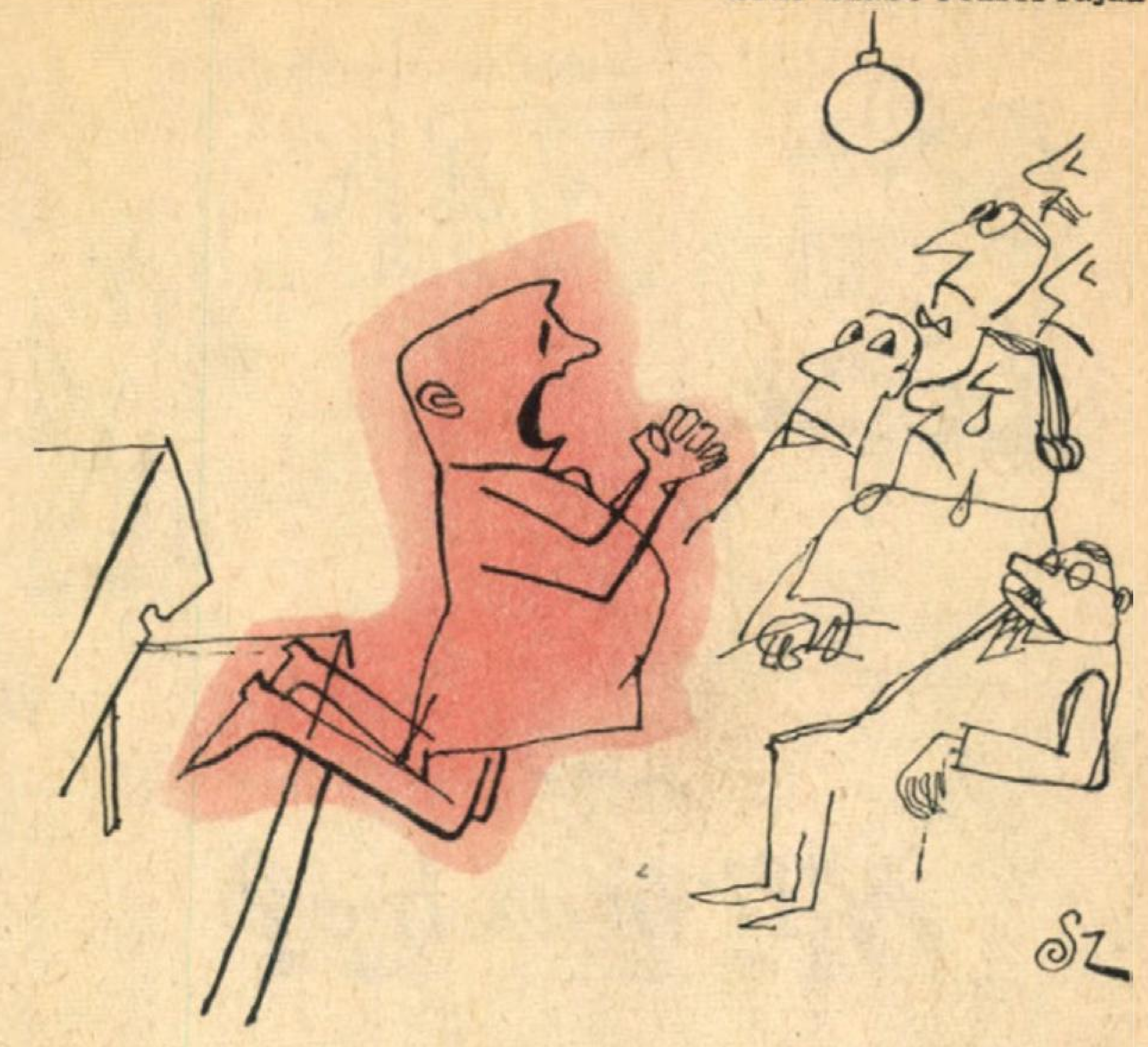
Szűr-Szabó József rajza

– Vajon azért helyeztek át, mert bíráltam, vagy azért, mert nem dolgoztam rendesen?

Nem könnyű a vezetőnek

Szűr-Szabó József rajza

– Könyörgöm, mondják meg a hibáimat!

Elégtétel

KÉSŐNJÖVŐK

Csak helyeselni tudom, hogy a későnjövőket nem engedik be a moziba. Végre-valahára!

Hiába sírsz, könyörögsz összetett kézzel, könnyes szemmel, hogy kérem szépen, tessék beengedni, meg szeretném nézni X. nagykövet bemutatkozó látogatását... A jegyszedők nem engednek be. Hiába őrülsz meg a kíváncsiságtól, mi történt a kislőcei téeszben, a jegyszedők hidegen, arcizom rándulás nélkül nézik végig, hogyan őrülsz meg... Hiába minden, meg kell várnod a szünetet.

S ez így helyes. Ha elkésel, magadra vess: vállalnod kell a következményeket. Ez a rendelet a pontos, fegyelmezett nézők védelmében történt, akik akkor jöttek, amikor jönni kellett, egy perccel sem később.

Nincs is bosszantóbb annál, amikor egy lump későnjövő miatt fel kell állni a székről, amelybe olyan jól beleültünk, és éppen akkor takarja el az illető a vásznat, amikor a nagykövet kiszáll az autóból. Kénytelen vagy mégegyszer jegyet váltani, ha meg akarod nézni ezt a jelenetet. Aztán, midőn leülsz, és kíváncsian figyeled, hogyan etetik a kacsákat a kislőcei téeszben, ismét jön egy későnjövő: fel kell állnod, és nem láthatod a legizgalmasabb jelenetet, amikor a kacsák a tóhoz rohannak.

Ennek most vége.

Ha késel, akkor ne két percet késsél, hanem egy félórát.. Akkor már csak a nagyfilm megy, és akkor minden akadály nélkül, simán bemehetsz. Sőt, kézenfogva a helyedre vezetnek.

Egy játékfilm ugyanis körülbelül kétezer méter hosszú. Ha abból nem látunk egy vagy két métert: oda se neki. Még mindig marad ezerkilencszázkilencvennyolc méter. Bőven elég. Esetleg nem látjuk, hogy mit vett ki a film hősnője a retiküljéből: revolvert vagy zsebkendőt, mert a későnjövő éppen akkor rontott be a sorba, de az nem olyan nagy baj. A jegyszedők megmondják. Esetleg nem látjuk, amikor a titokzatos kémnő levetkőzik, de ha kíváncsiak vagyunk, milyen volt a néni kombiné nélkül: a jegyszedők szívesen elmesélik.

Tehát ne késs, mert a későnjövőket nem engedik be a nézőtérre! Büntetésből. Mert nem késtek eleget.

M. Gy.

Akinek szivesen tapsolunk

Bola de Nieve,
kubai sanzonénekes és zeneszerző

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.6030 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.